

JÓZSEF ATTILA

SZÍNHÁZ

DRA'MA PA'LYAZAT

MEZEY

KATALIN

CSALÁDI
JELENETEK

Cím: Meny Sefi
1286 Andapost
Penthidaglenit 2
Pf. 5.

T: 351-0593

HALASPACK RT.

Mezey Katalin
CSALÁDI JELENETEK

/Komédia két részben/

Szereplők

Apa

Sanyi

Anni a gyermekei

Klári

Erzsi

Karcsi, Erzsi férje

Edina, Anni lánya

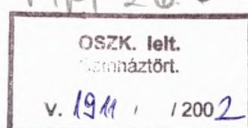
I. betörő /Dani/

II. betörő

Szakács

Történik 1970-ben és 1995-ben, Budapesten

MM 26.633

I.RÉSZ

I. jelenet

Anni, Klári

Szoba. Baloldalt asztal, székek. Jobbra az előtérben magas, nehéz karosszék. Hátul, a fal mellett heverő, jobb oldalt egy másik, az előbbivel sarokra téve. Baloldalt ajtó.

Az asztalnál Klári tanul, 16-17 éves gimnazista lány, vékonyka, választékos. Anni balról beront. 14 év körüli iskolás lány, gömbölyű, de még gyerekes. Haja fiúsrá nyírt.

Anni: Jaj, te! Klári! Képzeld! Láttam az Ezüstöt!/ Táskáját és kiskabátját az egyik heverőre dobja./

Klári:/ a füzet fölé hajol, elfoglalt/ Kit?

Anni: Az Ezüstöt! Érted? Az Ezüstöt. Ezüst Györgyöt!

Klári: / egy pillanatra felnéz, aztán továbbír. Bosszantja a hugát./ Ezüst Gyurkát? Ja. Én is láttam.

Anni: Láttad? Te is? Akkor biztos ő volt. Hol láttad? Ma láttad?

Klári: Fenét ma. A tévében, még a télen.

Anni: Te csak ugratsz, de én tényleg láttam. Ma láttam.

Érted? Ma!

Klári: Na és?

Anni: De hát tudod te is, hogy lecsukták!

Klári: Bementél hozzá a börtönbe?

Anni: Hülye!/elneveti magát/ De hát épp ez az érdekes. /

Felbátorodva Klári érdeklődésén az asztal szélére ülve beszélni kezd. Klári dühösen huzkodja ki a feneke alól a könyveit./ Idefigyelj, leszállok a kilencvenkettesről

a téren, jövök át, mifelénk, rengeteg gyerek, csajok meg minden. Nézem őket, s egyszer csak meglátok egy fejet, hosszû barba haj, virágos nyakkendô, nézem, és nem akarok hinni a szememnek. Elfordul, kikerülök pár fickót, oldalba kapom a srácot, hát ô az. Tényleg ô az. Egy csomó csóró között nézelôdik jobbra-balra, ha félre nem kapom a fejem idejében, még engem is meglát.

Klári: Az Ezüst. Mert ismeritek egymást.

Anni: Dehogy! De nem is akartam, hogy most meglásson, amikor így tele van a képem pattanásokkal. Hát nem fantasztikus?

Klári: /ingerülten/ Mi nem fantasztikus?

Anni: Egy fél éve sincs, hogy nagy garraal lecsukják, mutatja a tévé, benne van az ujságban: hat év, ennyi meg annyi ezer forint büntetés, aztán egyszer csak ott álldogál a téren. Láttad a Képesujságban? Ott áll fényes hajjal, sötét zakó, egy gombra kigombolt ing, nyakkendôjétől megfosztva és egyenest a bírô szemibe néz. /Leugrik./ Megkeresem!

Klári:/legyint/ Hol van az már! A te limlomjaid! A bírô rajta se volt.

Anni: Nem hát! Az a szerencséje! Ki is kapartam volna a szemét. Hat évet adni? Hát mit csinált az Ezüst? Semmit!

Olyan nagy bûn, ha szeret valaki jó kocsikkal járni? Szerintem ezért nem lett volna szabad! Még egy félévet sem! Legföljebb figyelmeztetni, ha már... Tizenkét nyugati ország képviseltette magát a tárgyaláson. A szocialistákról nem is beszélve! Ugye el tudom képzelni: megy az Ezüst a haverokkal az utcán, lát egy gyönyörű autót, mondjuk egy, egy...

Klári: Alfa-Rómeót.

Anni: Igen! Egy Alfa-Rómeót!

Klári: Vagy egy sport Volvo-t.

Anni:... vagy azt... Megnézik előlről, hátulról. Gyönyörű.

Csillog, mint az arany. Csupa üveg. Tengerzöld üveg. Az ülése meg vörös bársony. Azt mondja az egyik srác:- Hű, apikáim, ebbe beleülni! Az a valami! - Beleüni? Csórókám? Beleülni az anyukád ölibe is beleülhetsz. De evvel furikázni! Megy vagy százötvennel! Az ám a valami! - Százötvennel? Ez nem temetési menet! Megy ez kétszázal is! Nem volna hülyeség egy ilyet vezetgetni. Csak úgy! Egy kicsit! - Azt mondja erre az Ezüst, aki eddig még egy szót se szólt: - Nahát, ha annyira utána vagytok, kipróbálhatjuk éppen. - Azzal fordít egyet az első ajtó zárján, s már benn is ül a bársonyon. Kikattingatja a többi ajtót is:- Na, befelé! De gyorsan! S már indítja is a kocsit. Alig tudnak a többiek beugrálni. És már mennek is. Ezüst veszi a kanyarokat, csillog a lámpák alatt a kocsik...

Klári: Nem hagynád végre abba! Beleestél abba a szélhámosba?

Kérd meg szépen, majd elvisz téged is. De most már szállj le rólam. Különben nem kocsikáztak azok! Több mint kétszáz taligát beleztek ki a haverjaival. A szajrét meg eladták. Nem furikáztak, nem estek a fejükre! Autókázni! Persze, aki még egy nyomorult Trabantban sem ült.

Anni: Nem igaz! Hát megmondta az Ürge is, hogy az Ezüst kezéhez még egy egy szalmaszál sem tapad. Ő kiszállt a kocsiból, ha elege volt a száguldásból. A haverok meg nekiestek és szétdobták a kocsit. Ő olyat sose tett! Soha! Csak nem akart a társai ellen vallani. De odabent aztán megmondta nekik, hogy ezt nem várta volna. És azért, mert téged el szokott vinni az a mafla Jó Péter a papája...

Klári: ò, hogy milyen kis hülye vagy! Ha elvisz, elvisz! Te meg irigykedsz. Engem avval nem lehet megszédíteni! Nem is! De így beesni egy bűnözőnek, Anni! Huhuhuhuhù!

Anni: Nem vagy észnél! Biztos nem olvastad az elfogatása történetét. Akkor nem így nyilatkoznál. Nem mondanád rá, hogy bűnöző.../ megbántódva/

Klári: Nem! Akkor nem is! Az el-fo-ga-tá-sa-tör-té-ne-tét!

Hol olvasol ilyen marhaságokat?

Anni: Ez nem marhaság! Minden újságban benn volt!

Klári: Jaaa! Az más!

Anni: Ha nem érdekel, nem modom el.

Klári: Deee! Érdekel! Mondd csak! Engem ne érdekelne? / Elemében van, csüfolódik, ugrál, de azért kíváncsi./

Anni: Hát... akkor épp egy ilyen ezüstszinû, gyönyörû autóval jártak, mondjuk egy...

Klári: Opellel.

Anni: Nem. Nem Opellel.

Klári: Egy Chevrolettel.

Anni: Neem. Avval sem.

Klári: Egy Jaguárral.

Anni: Igen, igen! Egy Jaguárral. Egy ezüst Jaguárral. És addig kérte az egyik barátja, hogy most hadd vezessen ő is egy kicsit, hogy végül az Ezüst nem tudott elenállni a kérlelésnek és odaadta neki egy kicsit a volánt. Így kocsikáztak a városban fényes nappal, és az Ezüst érezte, hogy ebből valami baj lesz, de nem akarta a barátja kedvét szegni. A körüton mentek, amikor egyszercsak pirosat kaptak. Meg kellett állniok, és mögójük épp egy rendőrautó került. És azok észrevették, hogy... mert akkor már körözték őket, meg azt az ezüst Jaguárt. Kiszáll két rendőr, odamennek kétfelől a kocsához, egyik

kezük a pisztolytáskán, másik a gumiboton, és azt mondták az Ezüstnek, meg a barátjának, hogy szálljanak ki. Akkor az a srác beijedt, maflán kiszállt a tragacsból, az Ezüst meg úgy csinált, mint aki nem tudja kinyitni az ajtót, közbe pedig épp akkor zárta be, villámgyorsan átült az üres vezetô ülésre, gázt adott, s egy nagy kanyarral át a piroson, áttört a forgalmon, az egyik rendôrnek majdnem elütötte a bokáját, és elszáguldott egyenest a határ felé. Másfél óra alatt ért a határra, hiába volt kiadva ellene körözés, az egész országban egyetlen rendôrautó sem érte utól, senki sem tudta elfogni. Odaért a határra, felgyorsította a kocsit kétszáz, kétszázötven kilométerre és nekirohant a sorompónak. Mert így sikerülni szokott. És csak akkor tudták elfogni, amikor ott feküdt a kocsiban halálsápadtan, ájultan, magatehetetlenül. De egy karcolás sem volt rajta.

Klári: /mostanáig elmerülten hallgatott, magához tér, próbálja leplezni, hogy lekötötte ôt a huga története/
 Áá!! Lehet, hogy egy szó sem igaz az egészből.

Anni: De ha még az újságok is kénytelenek voltak elismerni...

Klári: Akkor meg végképp hülye az a szegény Ezüst. Azt hiszi, hogy fogpiszkálóból van a sorompó. Meg hát ha abból volna, akkor is, ha meg akarják állítani, hát egy-

szerûen belelônek a kocsiba. Kap egy rendes sorozatot, aztán gondolkodhat a mamája, hogy szitának használja-e vagy téasztaszûrônek.

Anni: Ha eltalálják! De nem tudták utôlélni, nem hogy eltalálni, olyan szédûletesen száguldott.

Klári: Mért lôttek volna szét már ûtközben, mikor a határon maga sétál majd bele az egérfogóba. Kár a töltényekért, nem igaz! Közönséges bûnözô a fej, annyi esze sincs, mint, mint...

Anni: Annyi azért van, mint neked! Az hétszentség!

Klári: Nana! Fogadni mernék, hogy még a nyolcadikat se tudta kijárni. Én azért mégis...

Anni: Pesze, persze! Te azért mégis... ugyebár, mégis...

Mert hát az a gimnázium! Aaaz...!

Klári: Akkor pofázz majd, ha te is odajársz! Haha! Te meg a gimnázium!

Anni: Eszembe sincs! Nem örültem meg! Lehet, hogy még téged is kivesz onnan az apu! Nem éri meg a sok pénzt meg idôt! Én keresni fogok!

Klári:/sértôdötten/ Fogalmad sincs az egészl! És nem vesz ki az apu! Olyan isten nincs. És is ott leszek./ Másra tereli a figyelmet. Leereszkedôn, érdeklôdve./ És ha ilyen nagy hôs a te kedves barátod, hogy sétálgathatna nyugodtan a téren? Hisz csak a tiltott határátlépésért a nyakába sóznának vagy három kereket.

Anni: Ez az éppen! Nem értem! Talán megszökött!

Klári: Hát ez jó! Te aztán értesz hozzá. Megszökök, s az első útja a Marcira vezet, mert ott kevesen vannak, s biztos nem veszik észre. Az a néhány ezer fej, aki percenként megforog ott, igazán nem sok. Biztosabb a do-log, mint ha fellépne a televízióban. Összetévesztetted valakivel, és kész. Unlak!

Anni: Összetévesztetted? Öt?

Klári: Hát ha nem, nem. Nem tudom, de nem is érdekel. Ha kiengedték, elég nagy marhák voltak. Legalább figyelmeztethették volna az embereket: Vigyázat! Vigyázat! Ismét szabadlábon a híres Ezüst György, minden idők legnagyobb autótolvaja, a mi Annikánk szívyszerelme. Vigyázat, vigyázat! Értéktárgyaikat mától kezdve a párnájuk alatt tartsák vagy a svájci bankban ôriztessék, mert jön, jön a száguldó meteor, a ragadós markù hős, a sorompók réme, a lopott kocsik pártfogója.../ kántálva litániázik/.

Anni: / mérgesen is, de jókedvvel is kergetni kezdi/ Nem hallgatsz el! Agyonváglak! Reszkess, ha jön az erősebb! Befogod a szád! / Elkapja Klárit, a heverôre rántja, gyömöszöli. Birkóznak, visítoznak, mikor Erzsi belép./

2. jelenet

Ugyanott. Anni, Klári, Erzsi.

Erzsi: /Húsz év körüli fiatalasszony, fáradt, rosszkedvű. Lepakolja az egyik székre a holmiját, esernyőt, táskát, kiskabátot. Köszön a lányoknak, de azok nem hallják./

Szervusztok... De jó kedvetek van. / Elindul feléjük./

Hééé!/Fülön fogja Annit./ Mi van? Mit visítotok? Mi

bajotok van? Te! /Anni lendületben van, elüti Erzsi kezét. Erzsi elkapja a kislány lábát, fölemeli jó magasra a levegőbe, Anni elveszti az egyensúlyát, a heverőre kerül, hiába próbálja takargatni magát, szoknyája a fejére borul. Erzsi jókat sóz a fenekére. Klári kiszabadul végre. Próbálja helyre simítani a haját, ruháját, zihál, nevet./

Na, te híres amazon! Most verekedj, ha tudsz! / Még egy utolsót húz a kislány fenekére, aztán elereszti. Az visítózva ugrik föl, neki akar menni a nővérének, de az leintti./

Anni: / átöleli hátulról a nővérét, befogja a szemét./

Fiatalasszony! Fiatalasszony! Tudod, kivel verekedj?

Erzsi: Jaj, te! Anni, én úgy pofonváglak! Anni! Eressz el azonnal! / lerázza magáról a viháncoló kislányt, elkomorodva ül le az asztalhoz. Szórakozottan beletűr Klári könyveibe./

Klári: Azokat hagyd csak békén! Inkább a fakanalakat tanulmányozd! Hogy bírja Karcsi a főztödet? Él még egyáltalán?

Erzsi: Menj a fenébe a hülye vicceiddel! Karcsika! Karcsika!

Egy percre sem lehet nyugtom. /Csaknem sír, lehajtja a kezére a fejét./

Anni és Klári összenéz, hirtelen kíváncsisággal, lecsendesedve fogják körül Erzsit.

Anni: Mi bajod, Erzsi?

Erzsi: Mi közöd hozzá?

Klári: Karcsival? Valami baj van Karcsival?

Erzsi: Karcsival? Mindennel!

A két kislány összenéz a feje fölött.

Anni: / élénken, tudákosan/ Istenem! Csak nem tart szeretôt?

Erzsi: /elneveti magát, bosszûsan, fölényesen./ Szeretôt!

Azt hiszed a kis tyûkeszeddel, hogy egy házasságban az lehet a legrosszabb?

Anni: De Erzs?!

Erzsi: Jól van, na. Megnyugodhatsz: nem tart szeretôt,. Anyyira nem, hogy nem is tudom, nem volna-e.../elhallgat/

Anni: Jaj, ne, ne! Ne mondj illet!

Erzsi: Ne mondj illet! Ne mondj illet! Mit értesz te ehhez!

Anni: /sértôdötten/ Hát... De akkor meg mi a baj?

Erzsi: Ááá!/ legyint, elhallgat/ Ugysem értitek meg! /Aztán mégis kitör belôle./ Nincs egy percnyi nyugtom se tôle. Állandóan a nyomomban van.Vár a kapuban, elkísér a boltba, a patyolathoz, a fodrászhoz, a barátnômhöz. Mint egy gonosztevôt, kísérget végig a városon.

Anni: És ez olyan nagy baj?

Erzsi: Baj? Meg lehet örülni tôle!

Anni: De mért? Hisz oly rendes!

Erzsi: Nem állhatok meg egy percre sem beszélgetni valakivel, mert nézi az óráját, megérkezem-e idejében. És ha csak teheti, a nyomomba lohol.

Anni: És ezért haragszol rá? Isteni lehet, ha valakit így szeretnek...

Erzsi: Ha a szobában vagyok, ő is ott van, ha leülök, mellém ül, ha fölállok, mellém áll, ha odébbmegyek, odébbjön, ha lehajlok, lehajol, ha kimegyek, ő is kimegy. Kezembe adja a sót, kimeri a levesem. Mosogatok, mosogat, törölgetek, törölget, folyton ott van, folyton beleütközöm, belebotlok. Ebbe bele lehet örülni!

Anni: Hogy lehetsz ilyen szívtelen, hisz szeretetből csinálja! Istenem, ha nekem egyszer...

Erzsi: Hallgass, buta vagy! Nekem magyarázol? Szereteből? Hát azt hiszed, én nem szerettem őt? De ami sok, az sok! Kimegyek mosakodni a konyhába, jön ő is. Kiveszi a kezemből a szappant, megmosdat, a törülközőt, megtörül. Rámadja a kombinét, fölhúzná még a ...

Klári: De mért nem mondd meg neki, hogy ne csinálja, ha ennyire utálod az ilyesmit?

Erzsi: Mondtam már milliószor! De azt mondja, hogy neki ez örömet okoz, és ne akarjam megfosztani ettől a kis örömtől, hisz úgyis olyan keveset vagyunk együtt. és ha kiborulok és kiabálok, hogy de most már elég, akkor megsértődik. Naphosszat nem eszik, nem beszél, csak ül a fotelban és néz maga elé." Nem szeretsz, hiába, már nem szeretsz". Ha aztán megbékítem, folytatja az egészet, ahol elhagyta.

Anni: Irtó rendes srác a Karcsi! Istenem, milyen szerencséd van...

Erzsi: Anni! Ha belestél én neked adom! Fogalmad sincs, milyen az, mikor az embert még a ... Eh, úgysem hiszitek el... Csak kiröhögtetem magam.

Klári: /kiváncsian/ Dee! Mondd csak! Erzsi! Tényleg mondd el!

Erzsi: /legyint/ Ezt csak az érti meg, aki benne van...
Kész röhej az egész.

Anni: Isten bizony, mi nem mondjuk el senkinek!

Erzsi: Nincs értelme beszélni se erről. Mért vagyok én ilyen szerencsétlen...

Anni: Erzsi, mi megértünk! Hidd el!

Erzsi: /újra belefog, de erőtlenül/ Mit tudjátok ti, milyen az, amikor...

Klári: Na! Mondd már!

Erzsi: De nem nevettek ki?

Klári és Anni: /mr most is vigyorgásra áll a szájuk, mikor

egyszerre vágják ki./ Nem!

Erzsi: Még a rötyire is kikísér!

Klári: /megdöbbenve/ Hova?

Erzsi: A rötyire!/ megkönnyebbülve, hogy kimondta. A két
kislányból kirobban a nevetés. Erzsi is velük nevet./

Klári: A rötyire?

Anni:/komolyan, csodálkozva./ De miért?

Erzsi: Miért? Hát tudom én? /felszabadultan, kezdi mesélni./

Ha csak pisálni megyek, hagyján. Azt már megszoktam.

Kicsit ferdén ülök, hogy ne nagyon hallatszon. /nevet/

De mikor kakálni kell/ körülnéz, nem hallotta-e más is,
a szájára üt./... Ez meg odaáll fölém, adogatná a papi-

rosokat, hülyéskedik, hogy micsoda rózsailat, meg

milyen aranyos kis segge van az én kis, meg ilyenek.

Értitek? Megtudnám ölni olyankor. és már nem is tu-

dok... Nem bírok, ha zavarnak közben. Kínomban csak e-

regetek, ő meg biztat, s így ücsörgök ott félórákig, s

hiába imádkozom, hogy menjen ki, hiába könyörgök, hiába

mondom, hogy zavar! Eszibe sincs! Vagy levág egy nagy

sértődési jelenetet, bebizonyítja, hogy ebből is csak

az derül ki, hogy nem szeretem, meg ilyenek. Hogy ő

semmit sem utál rajtam, ne féljek, nem undorodik tőlem,

akkor se ha...Csak végezzem a dolgom egész nyugodtan, ő

türelmes, és nagyon jól érzi magát még a budiban is, ha

én vele vagyok. És ez így megy hónapok óta. Már megpró-

báltam visszatartani is, de abba csak belebetegszik az

ember. Mert ha sikerülne rászoknom, hogy éjjel menjek, amikor alszik... De nem. Vagy átmentem ezért vagy azért a szomszédba, s aztán úgy csináltam, mint akire hirtelen rájön. De hát ezt se lehet a végtelenségig, mert Karcsi is haragudott, hogy kihez járok én át, meg hát azok is furcsállották, hogy mindig ott érik rám. /Kínosan nevet. Legyint./ Micsoda baromság!

Klári: És ha a gyárban mennél?

Erzsi: Azt hiszed, még nem próbáltam? De nekem se reggel, se délelőtt nem kell, hiába erőltetem. Kiszaladok háromszor is, reménykedem, hátha, de nem megy. Csak azt értem el, hogy már szólt a brigádvezető, meg az asszonyok is "kakás Bözsinek" kezdtek csüfolni.

Anni és Klári nevet, tanácstalanul néznek egymásra.

Erzsi: Tegnap aztán kitaláltam valamit. Kulcsot kértem a wécéhez a házmestertől. Amikor aztán kellett, lopva be- mentem és gyorsan magamra zártam az ajtót. Sikerült is gyorsan végezni, de amikor éppen nyitni akarom, hal- lom, hogy kiabál a szobában, keres mindenfelé. Tudtam, hogy mindjárt az ajtóhoz ér, ki akartam kulcsolni, hogy ne vegyen észre semmit, de mert annyira ideges lettem, vagy mert rozsdás volt a zár, hisz sose használtuk, elakadt a kulcs, hiába feszegettem, hiába erőlködtem. Meghallotta, hogy zörgök, odajött, elkezdte rázni az ajtót. Akkor aztán még úgyse tudtam kinyitni. Ugy el-

keseredtem, kiment a kezemből minden erő, csak leültem a wécé tetejére és sírva fakadtam. Az meg odakint csak mondta a magáét, rázza az ajtót, így édesem, úgy aranyosom, majd kiszabadítlak én, várj csak, de én még csak válaszolni se tudtam neki, mert olyanok jöttek a számra, hogy akkor biztos nem szabadít ki. Az meg azt hitte, hogy talán rosszul lettem, vagy beleveszttem a rőtyibe, sír, könyörög, szólaljak már meg, mi van velem, csak nem esett valami bajom? Addid, addig, míg eszébe jutott, hogy pájszerrel felfeszítse az ajtót. Én már akkorra tényleg rosszul voltam a bögéstől, meg az elkecsередéstől, hogy nekem semmi sem sikerül. Ölbe vitt ki, letett az ágyra, borogatni akarta a homlokomat, faggatott, hogy honnan szereztem a kulcsot, hogy milyen csacsi vagyok, lám ,milyen bajok érnek, ha egy másodpercig nincs mellettem és megesküdt, hogy többé nem lesz ilyen figyelmetlen. Ugy hogy már azt sem tudom, mit csináljak. Én többet nem megyek haza. Ma elkéredzkedtem előbb a gyárból, hogy rosszul vagyok, engedjenek el. Mert fél háromkor ott vár a kapunál, s akkor már nincs mese, jön ő is, ahova én.

Klári: És mit akarsz csinálni?

Erzsi: Nem tudom. Beszélni kéne apukával.

Anni: Haza akarsz jönni?

Erzsi: Hááát...

Klári: És a lakást Karcsinak hagyod?

Erzsi: Nem tudom, de valamit már tennem kell, hisz ebbe beledilizek...

Klári: Apuka annyit fizetett azért a nyomorult lakásért és te meg...

Anni: Azt ugysem engedi meg Apu!

Erzsi: /bizonytalanul/ Hát vissza lehet kérni Karcsitól.

Klári: /tudálékosan/ Az ilyesmi válóok?

Erzsi: Mi?

Klári: Hát hogy kikísér a rötyire, meg minden? Mert ha nem, el sem választanak tőle.

Erzsi:/ elkeseredetten/ Hát ne válasszanak! Én akkor sem csinálom ezt tovább. Akkor... kiugrom az öltözőnk ablakán. Jó magasan van. Oda jöjjön utánam./ Ujból sírva fakad, leborul az asztalra. A két kislány tanácstalanul, ostobán vigyorogva néz egymásra./

3. jelenet

Ugyanott. Anni, Klári, Erzsi, Apa

Apa:/belép, mérgesen levágja a heverőre a holmiját, rá se néz az asztalnál álldogálló lányokra. Nem köszön, csak beleveti magát a karosszékre és alig érthetően, majd mind hangosabban morogni kezd./ Micsoda ország! Micsoda ország! /Ötven körüli iparos féle ember, kicsit részeg./

Anni: /odaperdül hozzá, alig bírja tartani magát, hogy egyből ki ne pakoljon Erzsi történetével. A fotel mögül cirógatja apja fejét, hizeleg./ De jó, hogy megjöttél! Olyan rosszkedvünk van. Képzeld, az Erzsit a Karcsi még a ...

Erzsi: /felkapja a fejét, igyekezne eltüntetni az arcáról a sirás nyomait./ Anni!

Apa: Rosszkedvünk, rosszkedvünk...Nektek van rosszkedvetek? Akkor nekem milyen legyen? Az isten.../ a lányokra való tekintettel elmorzsolja magában a káromkodást. De még hosszan nem néz fel, mint aki egyre mondja befelé a magáét./

Erzsi: Mért olyan mérges Apuka?

Apa: Mérges? Mérges? Tudod ki mérges? A kigyó! Az mérges. Férfiember haragos. Mert ha valaki más végigcsinálta volna, amit én ma reggel óta, hát nem haragos lenne, hanem a székeket meg az asztalt rördelné. Verné a fejtekhez. Nekem meg még morognom se szabad.

Erzsi:Jaj, dehogyis nem. Hát merre járt Apuka?

Apa: Merre? / legyint, majd körülkerít a karjával, aztán fáradtan magába roskad. Ugy kezdi morogva elmesélni a kalandjait./ Hát ha éppen tudni akarjátok, kivettem egy nap szabadságot, hogy annak a tökkelütött öcséteknek... Végigjártam a hetedik kerület összes kocsmáját, kisvendéglőjét, borkimérését és a jóisten tudja még mijét

nem.../ A lányokból majd kipukkan a nevetés, még Erzsi is elmosolyodik./

Erzsi: Iiiigen.../ Nem tudja, mit kérdezzen./ És?...

Klári: / Alig rejtegetett pimaszsággal./ És az volt Apukának olyan bosszantó?

Apa: Mi? Szentelenkedsz az apáddal, te taknyos? Azt hiszed, mert abba a nagyszerű gimnáziumba jársz, már okosabb vagy mindenkinél? /Megpróbál felállni a karszékből, fenyegetően néz Klárirra, Klári közben vigyorogva bujik el előle, Erzsi pedig békítőn lép apja elé./

Erzsi: De Apuka! Tudhatja, milyen a Klári! Ne idegeskedjék ezen, hiszen csak a szája jár. Nem gondolt ő semmi rosszat./ Hátraint a két kislánynak, hogy hagyják abba a kuncogást, hallgassanak./

Apa: / megtörten dől vissza a fotelba./ Az ember betegre dolgozza magát a családjáért, felneveli ezeket a szentelenkölyköket egyedül, tanítatja őket, költi rájuk a sok pénzt, hogy belerokkan, s akkor mi a köszönet érte? Az, hogy kiröhögik. Hát láttatok már engem részegen hazajönni? / Hátrafordul vádolón nézi a két lányt./ Na! Ki vele! Ne hallgassatok! Láttatok vagy nem? / A lányok nehezen megfékezett, álszent ábrázattal hallgatnak./ Mi van? Megkukultatok?

Erzsi: De Apuka! Hagyja őket békén. Ostobák, mint a föld.

Nem kell komolyan venni. Nem látták, dehogylátták. Meg ha látták volna is, hát csoda volna ilyen körülmények közt? Ennyi csapás után, ha néha egy kicsit többet inna bánatában?

Apa: Láttatok vagy nem láttatok? Erre feleljetek! Hallani akarom a válaszokat! Láttatok vagy nem láttatok? Anna! Halljam!

Anni: /ingatja a fejét, hogy nem, de alig állja meg nevetés nélkül a komédiát./

Apa: Ne bólogass a fejeddel, mint az ökör, hanem válaszolj! Igen vagy nem! Válaszolj! Magyarul, ahogy én is kérdezlek! Igen vagy nem?

Anni:/ nagy nehezen kinyögi./ Nem.

Apa: Na látod. Ez az igazság. és most mégis ott tartok, hogy ülök a fotelban és forog velem a világ, a fejem meg zűg. Ezt tettétek velem ezek a mocskok. És mindez miattatok történt. Miattatok rugtam be ilyen mocskosan. Amiatt az ostoba Sanyi btyátok miatt. A szerencsétlen flótás miatt. De én vagyok a világ legnagyobb marhája, hogy még csak a kisujjamat is megmozdítom értetek. Hogy aztán a szememre vessétek, hogy megiszom egy pohár sört. Szegény anyátok! Ha látná, mi lett belőletek. Kisasszonyt neveltem belőlük, s most ez a köszönet!

Erzsi:/ odahűz egy széket az apja mellé, odaül, hallgat.

Nyugaton teszi az apja karjára a kezét./

Apa: / bódultan hallgat egy ideig, majd ismét kitör, de most más irányba fordulnak az indulatai./ Micsoda ország! Micsoda ország! Az ember egy életen át nem képes megismerni a szokásokat. Hogy senkit meg ne sértsen! De hát mivel sértetted meg őket? Ki tudja? A lélegzetekkel? Vagy egy pohárka pálinkával? Vagy hogy nem fizetted azt a pálinkát? Vagy nem jókor? Vagy nem jónak? Görbén nézel rájuk? Vagy nem találod meg a nekik tetsző szavakat? Nem ismered a nagyanyjukat? Vagy éppenhogy ismered? Ki érti ezt? Mennyivel rendesebb volt a szokás otthon! Ha el akartam intézni valamit, mi sem volt egyszerűbb, bement az ember a hivatalba, megkereste, akivel dolga volt, elmondta, mit akar, és megkérdezte, hogy mivel tartozik. Ha ezer, ezer, ha kétezer, kétezer. Ha nincs annyi, legalább tudod, hogy miért nem mész semmire. De itt? Míg rájön az ember, kinél mivel lehet boldogulni! Kit kihez vigyél? Kinek mire hivatkozz? Bele kell örülni! Ez szakma! A legjobb szakma! De kinek van ideje rá!? Kivettem egy nap szabadságot, bejártam a félvárost: mindenütt tudakozódni, kérdezősködni, az egyikük ideküld, a másik oda, ott adnak egy újabb címet és kezdhetsz mindent előlről." Menjen oda, azt biztos ott találja, kérdeje meg tőle, ő biztosan tudja!" De nem találod és nem tudja, és tudod, hogy

tudja, s mondaná is, csak azt nem tudod, hogy mit kell mondanod ahhoz, hogy ő kinyissa a száját.

Erzsi: / Ijedten néz össze a hugaival/ Dehát miről beszél Apuka?

Apa: Miről? Hogy hogy miről? Neked is mindent háromszor kell elmondani? Azt mondták: valahol a hetedik kerületben van gebines kocsmája. valahol a Práter utca környékén. és tudod hol találtam meg? A Marhavágóhídnál! A Marhavágóhíd vagy a Práter utca, az nekik mindegy. Egy kicsit odébb! Hát istenem! Nincs is olyan messze! Csak éppen egyáltalán nem biztos, hogy odaérsz-e? Mert ami közbe van, azt mind be kell járni, s ha véletlenül elôbb... Eh! / Keserûen legyint, eltakarja az arcát./

Erzsi: / tanácstalanul/ Hát igen. Ez így van...

Apa: / a megértésen felbuzdulva/ Arról nem is beszélve, hogy mindenütt tarhásnak nézik az embert! Bemégy, megkérdik, mit akarsz, s te nem sört kérsz vagy pálinkát, hanem elkezdesz kérdezôsködni. Köpnek egyet a lábad elé, nem hogy válaszolnának! A legjobb esetben hekusnak hisznek, de akkor meg azért némulnak meg s vágják a leghülyébb pofát, amit csak sebtiben tudnak. Kénytelen voltam mindenütt leülni, rendelni valamit, drágát, hogy egyáltalán emberszámba vegyenek, szóbaálljanak velem, hogy vendégûrnek szólítsanak, s leüljenek egy percre az asztalomhoz s elfogadják nekik fizetett fél konyakot.

Erzsi: De hát kit keresett Apuka?

Apa: Kit? Ezek a lányok mind ilyen tyűkeszűek! Hát nem mondom folyton, hát nem azt mesélem egy fél órája?

Erzsi: De, de... csak a nevet valahogy elfelejtettem...

Apa: Bakonyi. Bakonyi Antal. Hogy lehet ezt a nevet elfelejteni, mikor már az én ifjúkoromban is versben fűjták a kölykök az utcán, hogy: Mirász, Kürti, Bakonyi, Srottinger, Tóth, Zátony, Kibelicz, Margó, Dán, Lukas és Hellye.

Erzsi: Jaj, az már régen volt! Dehát mit akar Apuka evvel a Bakonyival?

Apa: Régen vagy nem régen... Mi mást akarnék, mint rendbetenni a Sanyi öcséd dolgát? Fölveszik valami komoly csapatba, és embert faragnak belőle. Ő a kerület legjobb balszélsője. Kell e ennél jobb ajánlólevél? Szerznek neki valami tisztességes állást, kitaníttatják, kifuthatja a formáját... De persze, semmit sem adnak ingyen.

Erzsi: Aha, értem! És ez a Bakonyi edző valahol?

Apa: Érted?! Fenét érted! Mit értesz te egyáltalán! Edző! Hát azt hiszed minden részeges, rongy futbalistából edző lesz? Ki győzné őket itatni? Adnak nekik egy-egy kocsmát s ha csak annyi eszük van, hogy maguk isszák meg az egész forgalmat, hát az az ő bajuk. Ha látnád azt a nyomorult Tonót is! Nem ember az ilyen. Szétázott, mint a pacal. Véres, duzzadt szemek, az a hülye

arckifejezés... Eh! Ha nem lenne mellette az az angyali felesége, a csatornából halásznák ki egy reggel.

Erzsi: De hát akkor?

Apa: Minek kérdezel folyton, ha ugy sem érted? Ezek legalább hallgatnak .../ A két kislány felé int a fejével. Megint tenyerébe temeti az arcát a részegek szenvedélyes fájdalmával./ Csináljon valamelyik egy kávét! Majd szétrobban a fejem. / A lányok eltűnnek az ajtóban, majd nem sokára visszajönnek. Az öreg közben megenyhül./... Hát idefigyelj! A Bakonyi földim. Ezt tudhatod magadtól is. Ott rúgta a labdát valamikor Darócon, mikor engem beadott apám inasnak a városba. Értesz már? Hisz meséltem nektek százszor. Együtt jöttünk át a háború alatt suttyó legényként, együtt kószáltunk itt, míg valahogy sikerült... Szóval, tudod... ő aztán hamar nagyfiú lett, elkeveredtünk egymástól. Aztán kiöregedett, inni kezdett, szóval... De a szakmában ma is mindenkit ismer, s őt is ismerik mindenütt. Elvisz majd valamelyik menőhöz, beajánlja nekik a Sanyit. Megteszi, mert jó fiú volt mindig, s mert a régi daróciak összetartanak. Megteszi. Csak ne volna folyton részeg. Hisz így még az utcára is szégyen vele kimenni. Elmondtam neki háromszor is, hogy mit akarok, de csak nézett rám bambán, aztán hirtelen fölrohögött: Jaj, Lajikám! Emlékszel még a nagy macskaégetésre! Emlékszel! Erre inni kell, pajtikám! - Alig tudtam tőle megszabadulni.

Klári: Mi az a macskaégetés, Apuka?

Apa: /belôle is kirobban a nevetés/ A macskaégetés? Maaa-hacskaégetés?... Az jó volt. Az aztán jó volt... Összeszedtünk a faluban félzsák macskát, bekötöttük a zsák száját, aztán néztük, mit csinálnak a dögök. Hömpölygött, hullámozott az egész, nyávogtak, visitottak... Aztán fölmentünk az Ortásra, raktunk egy nagy tüzet... /Nevet, nem tudja folytatni. Aztán hirtelen elhallgat, elkomolyodik./ Hogy téged csak az ilyen marhaságok érdekelnek az egészből! Beszélhet az ember órák hosszat, ha te kiszűrsz valamit, az biztos valami marhaság. Ezért aztán érdemes gimnáziumba járni! A Sanyi öcséd jövője bezzeg...!

Erzsi: És gondolja Apuka, hogy sikerül a Sanyit valahová beszerezni?

Apa: / elkedvetlenedve/ Gondolom vagy nem gondolom, sikerülnie kell. Majd kimegyek a jövő héten valamikor. Ha korábban odaérek, talán még lehet a Tonóval okosan beszélni. És ha akkor sem, akkor majd... addig nem nyugszom, amíg a Sanyi jövőjéről nem gondoskodtam. Ebben biztos lehetsz!

4. jelenet

Ugyanott. Anni, Klári, Erzsi, Apa, Sanyi, Karcsi

Sanyi érkezik haza. Tizenöt év körüli magas, sovány fiú. Előrejtett fejjel, óvatosan mozog. Bejön, körülnéz, hogy meglátja apját, önkéntelenül visszafordulna. Éppúgy nem köszön bejöttékor, mint az apja.

Apa: Hé! Fiatalember! Mi van? Nem is köszönünk? Legalább bódúlnél egyet, mint a barom.

Sanyi: / morog valamit az orra alatt, nem tűnik köszönésnek. Ő is ledobja a heverőre a kabátját, s igyekszik eltűnni valamerre./

Apa: Nahát? Nem mesélsz nekünk semmit?

Sanyi: /megint morog valamit, s most már határozott irányt vesz az ajtónak./

Apa: Hát a vizsga? Halljuk! Hogy volt az a vizsga? Na! / A zsebében cigaretta után kotorászva beszél, nem veszi észre, hogy a fiú közben már elérte az ajtót. Klári gonoszán elkapja a karját, s rángatja vissza./

Sanyi: Eressz, te viziló! / Aztán, hogy a huzakodásnak vége legyen, megáll, a falnak dől, nézegeti a padlót./

Apa: Na, mi van? Megkukultál? Megvolt? / Rászögezi szemét a fiúra./

Sanyi: Meg.

Apa: Na és? Ment? Sikerült?

Sanyi: Ki tudja?

Apa: Hogy-hogy ki tudja? Ennyit azért tudhatsz!

Klári: Miket kérdeztek?

Sanyi: Miket!? /legyint Klárirra/

Apa: Nehéz volt? / Klárral szemben a fia pártjára van a-
zért. /

Sanyi: / Kirobban belőle./ Marhaság az egész! / A két kisebb
lány fölnevet. Sanyi az öklével megfenyegeti őket./

Apa: /pártolón/ Kérdeztek és te válaszoltál.

Sanyi. Nem kérdeztek. Papírokat osztottak.

Klári: És mi volt a papírokon?

Sanyi: Mi lett volna? Semmi.

Apa: Hát?

Sanyi: Hát rá kellett írni, hogy miért ide jelentkeztem?

Apa: Ráírtad. Aztán?

Sanyi: Aztán beszélgetni kellett.

Apa: Beszélgetni?

Sanyi: Beszélgetni.

Apa: Kivel?

Sanyi: Hát senkivel. Egymással. Csak úgy.

Apa: És te?

Sanyi: Beszélgettem.

Apa: Nagyszerű. És miről?

Sanyi: Hát... tulajdonképpen semmiről. Azaz én nem is
beszélgettem.

Apa: Miért nem?

Sanyi: Nem volt kedvem hozzá. A sok hülye megjátszotta magát, dicsérték a vizsgát, meg avval dicsekedtek, hogy már mit tudnak előre, meg ilyesmi.

Anni: De hát minek? Hallotta valaki?

Sanyi: Fene tudja. Azt suttogták, hogy az egészet felveszik magnóra. Hogy minden asztalba beépítettek egy magnót, és...Áá, én nem hiszem az egészet! Minek csinálnának ekkora felhajtást?

Apa: És te mit csináltál, amíg a többi beszélgetett?

Sanyi: Én, hát.../ elhallgat/

Apa: Te, te, nem is, a...

Sanyi: Hát... rajzoltam...

Erzsi: / felkiált/ Rajzoltál!?

Klári: Na hiszen! A Sanyi rajzai!

Apa: És mit rajzoltál? / Még mindig jóindulattal, reménykedve./

Sanyi: / Elföhögi magát./ Lerajzoltam a vizsgabizottságot. /
A lányokból is kitör a nevetés./

Klári: Sejtettem. Na, téged se vesznek föl, annyi szent.

Apa: Nahát. És hol az a rajz?

Sanyi: Odaadtam az egyik srácnak. Tetszett neki.

Apa: Megmutattad a többieknek is?

Sanyi: Persze! Röhögtek, mint a lovak. Az egyik ürgének ilyen... / kezd belejönni, mesélné, de az apa közbevág./

Apa: O, te szerencsétlen, te szerencsétlen barom. Mi lesz belőled!? Nem lehetk mindig melletted, hát nem rághatom a szádba, hogy mit kell tenni..

Erzsi: Nyugodjék meg, Apuka. Ez biztos afféle szünet volt. És aztán folytatódott a vizsga, igaz? Aztán mi történt, Sanyikám? / Anyásan beszél vele, s igyekszik megértetni, hogy kímélje az apját, inkább ne mondjon semmit./

Sanyi: /meghökken, nem tudja, mit csináljon./ Hát...

Apa:/ingerülten./ Szünet? Fenét volt szünet. Ez volt biztos a legfontosabb!

Ann: És aztán mit csináltál?

Sanyi: Semmit. Hazajöttem.

Apa: Mondom, ugye? Mondom?

Erzsi: Több feladat nem volt?

Sanyi: Nem. Lett volna még egy, de azt én...

Apa: Mii? Azt se csináltad meg?

Erszi: Meséld el szépen, nyugodtan, Sanyikám, hogy Apuka megérthesse!

Sanyi: A végén... de hát olyan marhaságot csak nem gondoltak komolyan...

Apa: Mi? Miről beszélsz? Mondd már értelmesen, hogy volt az egész, mert...

Erzsi: Apuka! Ne mérgesítse magát... Tudja milyen a Sanyi! De biztos megállta az a helyét!

Apa: / Leinti keserűen. Sanyihoz./ Fejezd már be, mert nem

állok jót magamért. Mit nem vettek komolyan?

Sanyi: / Biztos az igazában./ Volt ott egy ajtó. Aztán azon át kellett volna bújni...

Apa: Ajtón? Átbújni?...

Sanyi : Szóval azt mondták, hogy most már hazamehetünk. Akit pedig közelebből érdekel, hogy hogyan lesz majd később, szóval ha felvesznek ide, vagy mi a fene... hogy az átmehet a másik terembe, mert ott valami kiállítás van. De nem lehetett átmenni, így aztán hazajöttem.

Apa: Hogy hogy nem lehetett? Senki nem tudott átmenni? Mért nem?

Sanyi: Hát páran átbújtak aztán, de nevetséges volt az egész...

Apa: mi volt nevetséges? Beszélj végre értelmesen!

Sanyi: Hát odamentünk az ajtóhoz, de kulcsra volt zárva. Szóval nem lehetett kinyitni.

Apa: Elkértétek a kulcsot és?

Sanyi: Nem adták, azt mondták, át lehet menni így is.

Apa: Dehát hogyan? Hogy gondolják ezek?

Sanyi: Nem tudom, de...

Apa: Senki nem ment át?

Sanyi: De. Volt, aki átment.

Apa: Ne vadíts, mert megjáród. Át lehetett menni tajta vagy nem?

Sanyi: Hát... az ajtó alján, körülbelül úgy térdmagasságig ért, oda volt mázolva egy ilyen hülye kis figura. Fé-

nyesre csikozott haj, piros rózsák az arcán, csücsöri, bárgyù pofa. Hányás volt ránézni is. Kabát, ing, a kezében táska, minden. Rohadt kis pali. Az egyik gyerek, ahogy nekifeküdt az ajtónak, a térdével véletlenül benyomta, s kiderült, hogy tulajdonképpen az az ajtó. Rendesen nyült, csukódott. Akkor aztán egy páran át bűjtak rajta...

Apa: És? És te? te nem? Meg se próbáltad?

Sanyi: / természetes fölénnnyel/ Å! / Végigmutat magán./ Nem hát!

Apa: / Felugrik, a fiù felé indul, kétségbeesetten./ De mért nem? Sanyi?

Sanyi: Nevetséges. És ha beszorulok? A vizsgabizottság szeme láttán? Nyilvánvaló volt, hogy nekem kicsi. Nem röhögtetem ki magamat. Meg különben is. Ha azt akarták volna, hogy mindenki bemenjen, csináltak volna nagyobb lukat is. Ruhát is csinálnak minden méretet, mert azt akarják, hogy mindenki abban járjon! Mibe került volna nekik egy számmal nagyobbat is pingálni abból a rondaságból? / Az apa visszarogy a székbe, eltakarja az arcát reménytelenségében./ úgysem ezen mùlik, Apa. Ha meg... akkor le vannak szarva!

Apa: Te vagy leszarva, te szerencsétlen! Mi számít, ha ez nem?

Sanyi: /vigasztalni próbálja, de maga is zavarban van./ Ez csak a vizsga után volt. Megmondták. Nem volt kötelező.

Nem számíthat bele!

Apa: Nem, persze! Csak az számít, hogy milyen gyönyörűre rajzoltad a vizsgabizottságot, mi? / Lemondóan, magábaroskadva./

Karcsi: / Sanyi szavai közben balról be, lábujjhegyen, arcán bamba vigyorral Erzsi mögé lopakodik, hátulról befogja a fiatalasszony szemét./

Erzsi: / Hátrafordulna, de nem tud a férfitől, a szeméhez kap, majd kétségbeesetten fölsikolt./ Karcsikaaa!

Vége az I. résznek

II. RÉSZ

1. jelenet

Klári, Anni, Edina

Játszódik 1995 augusztusában. Helyszín egy a nyolcvanas évek stílusában berendezett kisvendéglő, tele kommersz, de fafaragást utánzó padokkal, fehér-piros szőttés terítős asztalokkal, kicsit elhasználódott, vadászvendéglő stílus, minden az évtizedes dohányfüsttől sötétre pácolt.

Klári az egyik asztal mellett ül, negyvenes, jól karbantartott, nagyon is előkelő divat-egyenruhában az 1995-ös nyár kíváncsiái szerint. Színes külföldi utazási tájékoztatót olvas, drága, elegáns szemüveget visel.

A háttérben a szokásos vendéglői konyhai zajok. A rádióból a budapesti Rolling Stones koncert zenéjét, a kereskedelmi rádiók műsorát halljuk mindaddig, amíg Anni meg nem jelenik az ajtóban. Erős testalkatú, rövid hajú, kortalan nő. Mi tudjuk, hogy két évvel fiatalabb nővérénél, de ránézésre lehetne akár harmincéves is. Éppoly barnára napozott, mint Klári, de ruhája, olcsó piaci butikból vagy leárazásból való, bumfordian divatos. Egyik kezében teli nejlon szatyor, hóna alatt vállra akasztós ridikül, másik kezén egy hozzá hasonlóan mackós alkatú, tüskehajú tiz év körüli kislány hátizsákkal, tarka, sportos nyári öltözékben, sport-cipőben. A fülén walkman. Anni úgy húzza be a csapóajtón, mert szemlátomást elmerült a fülén dörömbölő zenében, időnként türelmetlenül nyúl fülhallgatóihoz.

Anni:(lihegve, már az ajtóból) Jaj, de jó, hogy legalább már te itt vagy. Attól féltem, a szakácson kívül senkit sem találok még. Erzsinek telefonáltam, de azt mondta, aligha ér fél hat előtt ide apuval. Nekünk pedig sajnos hét körül el kell mennünk. (Megrántja kislánya kezét.) Köszönj Keresztkének!

Klári: Nem Keresztke, Klári - ugye? Mi ez a rohanás már megint? Egy hónapja lefixáltuk ezt a vacsorát. Én szabaddá tudom tenni magam, akinek azért, azt hiszem, egy kicsit nehezebb kisakkozni az időmet, hogy ne kelljen külföldön se lennem, se valami fontos ülésen...(közben feláll, megcsókolja az asztalához érkező Annit és Edinát, megborzolja a fülhallgatóba merült kislány haját) Mért akartok már hétkor lelépni?

Anni:(mindannyian leülnek Klári asztalához. Anni nehezen préseli be magát a szűk padba, maga mellé pakolja táskáit, lerántja a kislány hátáról a hátizsákot, lehúzza őt is az ülésre. Az most először reagál valamire:Na!) Olyan szerencsétlenül jön ki mindig minden. Zoli nem hajlandó tudomásul venni, hogy nekem is lehet programom. Jött egy földije Jugóból, azzal kocsiba ültek és mentek. Csak annyit mondott, hogy reggelre biztos itthon lesz... Ha le nem lőnek odaát, mondtam neki. De mondhatom én, ő csak megy. Hiába... minden a pénz miatt van. Ezt te el sem tudod képzelni. Mióta munkanélküli, muszáj engedjem, mert így hoz össze mégis

valamit. Mondtam neki, egyszerűbb lenne, ha fúrna egy Barátság vezetéket a garázsunktól le egészen... Akkor nem menne örökké avval a nyomorult Trabanttal. Egyszer úgyis szétesik alatta, ha még addig le nem lövik... vagy mit tudom én...

Klári: Megmondtam, hogy ne menj hozzá! Nekem most ne panaszkodj...

Anni: Ez nem panaszkodás... Nem bántam meg. Nagyon, nagyon rendes... Meglátszik rajta, hogy nem idevalósi. Nem is hiszed... és hogy szereti a keresztlányodat! (Magához öleli a kislány fejét.) Meg Danikát is. Ugy kellett kisírnom, kiveszekednem, hogy legalább őt ne akarja magával vinni az éjszakai túráira. Menni akart, mint a veszedelem. Csak úgy csillogott a szeme. Már egy rugós vadásztört is hozott neki Zoli, hogyha esetleg megtámadnák őket... Nagyon kisütötték a közös bulit a hátam mögött. De megmondtam, hogy eszükbe ne jusson! Eszükbe ne jusson! Hogyne... és akkor ahány utazás, annyi hiányzás másnap, végül kirúgják még ebből a nyomorult inasiskolából is. Volt nagy cirkusz. Danika mérgében sírt és az ajtókat csapkodta, majd leszakadt a tízemeletes. Zoli csillapította le. Ugy szereti, mintha a sajátja volna. Ritka az ilyesmi manapság... Megbeszéltek, hogy jövőre, ha elvégezni az iskolát... Jaj, ezek nem félnek attól a sok vadembertől odaát, nem félnek semmitől... Haza kell hogy rohanjak, mert félnyolcra ér haza Dani a karate edzésről, és nincs otthon a Zoli,

nincs otthon senki. Nem akarom, hogy elcsavarogjon, vagy mit tudom én, és ne legyen aki várja, aki vacsorát ad... Jaj, úgy kell mindig vigyázni... Ezt te nem is értheted. De Erzsi nem haragudott, végülis látjuk egymást, a vacsorát meg becsomagolja és elvisszük... Hát ez van.

Klári: (fejét csóválja) Én ezeket meg sem akarom hallani, Te egyszerûen nem tudod, hogy mit beszélsz! Ami nálatok folyik, már jóideje... Amit csak így egyszuszra elmesélsz... Minden szavad rendôrért kiált! Mindig félek, hogy te is belekeveredsz valamibe... Ráadásul kiderül, hogy a hugom vagy. Akkor aztán nekem is annyi... Borzasztó!

Anni: Ugyan, Klárikám, rémeket látsz. Ha mindenkit lecsuknának, aki... Hát nincs annyi börtön, úgy éljek. Nincs annyi börtön a világon... Meg hát mi pénzt csinálnak ezek a szegények? Ugyan már! Az üzlet nem itt kezdôdik, ezek gyerekségek, ahhoz képest, ami máshol folyik. Lát Zoli sokmindent, miközben sokszor félnapokat várakozik a határon. Ugyan...Te nem tudod, mi az, hogy bûncselekmény. Azokat a sötétüvegû, szép, új Mercedesekben követik el, nem az én tizenötéves, nyavalyás Trabantomban. Filléreket szedegetnek csak össze, a terített asztalról lehulló morzsákat... Inkább a jól öltözött, hivatalos urakat kérdezd meg egyszer ott a te minisztériumodban, meg mindenütt... Amit azok mesélnének ne-

ked, az volna a valami. Azok nem ezresekben számolnak, de...

Klári: Hagyd ezt az idétlen rágalmazást. Persze, hogy minden piti csirketolvaj igyekszik a nagykutya háta mögé bújni, mások állítólagos bűneivel mentegetni a magáét. De én ezt nem fogadom el... Ezek nem érvek. Különben is nekem ez a te Zolid az első naptól fogva nem tetszik, nem tetszik és nem tetszik. Ahogy nem tetszett a Csiszár Endre sem és ha ne adj Isten, harmadszor is férjhez mégy, hát lefogadom, hogy az a férjed se... Mi az, hogy nem tetszik. Fel vagyok háborodva. Egy merő bűnpártolás az is, hogy a lányod keresztanyja vagyok. Edina, hallod, vedd már le azt a füldugót és mesélj valamit...Hogy mért is vettem neked ezt a walkman-t...

Anni: (meglöki a lányát) Mi van? Nem hallod? Hozzád szólt a Keresztke...

Klári:Nem Keresztke... Klári! Ugye? Már megbeszéltük.

2. jelenet

Ugyanott. Klári, Anni, Edina, Apa, Erzsi

Az étterem ajtaján Apa és Erzsi lép be. Erzsi alig változott korábbi önmagához képest, talán kicsit teltebb. Szolid üzletasszonyként csinos, divathoz alig kötődő nyári ruhában van. Apa alaposan megöregedett: száraz, peckes hetvenes, hevesen magyaráz Erzsinek valamit.

Apa: A Duna deltából jön minden. Ott van a bajok kútja. Azok a szigetek, amik a deltát ágakra osztják... Tudod, mi-ből vannak azok az állítólagos szigetek? Emberi csontvázakból. Emberi tetemek maradványaiból, amik az évszázadok során lesodródtak a Dunán. Mit évszázadok! Évezredek során. Ezek a kelet-európai korallzátonyok. Csontváz-szigetek. Meg kell csak nézni, hogy milyen alakzatot rajzol ki a delta. Iszonyú. Aki egyszer odafentről megpillantja, sosem felejtí el. Ez az ördög bugyra, a pokol kijárata...

Erzsi: (apát megelőzve, besiet, sorra csókol mindenkit.) Né, hát ezek már itt vannak. Hiszen már majdnem együtt van a család... Klárikám, de szép vagy! Annikám... te is ... (Magához öleli Edinát) Mi van lányom, megkukultál?...

Apa: (folytatja ugyan a szövegét, de már készül átállni a család köszöntésére.) Egyszerűen nem tudnak tenni el-lene semmit... Mert nem is lehet. Nem lehet visszafelé forgatni az idő kerekét, nem lehet meg nem történtté tenni, ami megtörtént... Szép lányok, mi van? De kiöltöztetek... Te meg, bukfenc, még egy puszit sem adsz szegény nagyapádnak... Mekkora ez is már... lebegyod anyádat, pedig az se volt egy apró babszem... Hát az a csirkefogó? Danikát miért nem hoztad?

Anni: (leül, késlekedve felel) Az nem jön ilyen családi eseményekre... Különben is... karateedzésre kellett mennie.

Apa:(leül Annihoz és mániákusan beleragad az elhangzott szavakba.) Kellett... ugyan! Talán kötelező? Az iskolába bezzeg nem kell mennie...

Anni:(vonakodik, nincs kedvére a téma) Dehogynem... oda is jár rendesen. Ha már egyszer befizettük azt a sok pénzt az edzőnek, akkor járjon is. Tanuljon valamit, ne vesszen kárba... Tudod is te, Apa, mibe kerültek csak azok a ruhák, övek, fejjvédők, bokszesztyúk...

Apa: És kinek? Kinek kerültek olyan sokba? Danika keres talán olyan jól, hogy meg tudja venni azt a sok kacatot?

Anni:Dehogy keres...

Erzsi:(villámhárítóként közbeavatkozik) Ugyan Apa! A fiúk már csak ilyenek, a Sanyi is mindig úgy jön, mint aki-nek a fogát húzzák. Nem szeretik a nagy családi banzájokat...Na, megnézem, mi van a vacsorával? (Bemegy a konyhaajtón.)

Apa: Nem szeretik, mert mindig van valami a fülük mögött. Vagy csináltak valamit, vagy épphogy nem csináltak meg valamit. Akinek rendben a szénája, az nem bujkál az apja vagy a nagyapja elől. Én tudom. Én sosem szégyelltem szegény apám szemébe nézni.

Klári: Hol van az már, Apa. Ma minden másképp van.

Apa: Tudom, tudom. Hallgass, vén bolond, neked hallgass a neved. Megszólalt a sok okos. Pedig, ha a világ meghallgatná az öregeket, azokat, akik annyi mindent átéltek már, másként mennének a dolgok.

Klári: De hisz a világot pontosan az öregek vezetik. Hol látsz te húsz, harminc vagy akár csak negyven éves vezetőket? Ritkák, mint a fehér holló. Épp a te korosztályod az, aki élet és halál felől dönt.

Apa:(mintha nem hallotta volna Klári ellenvetését.) Mert nekünk nem lehet azt hazudni, amit éppen akarnak. Mi átéltük mindazt, amit ti csak a történelemkönyvben olvashattatok. Történelemkönyvek, hahaha! Szentelen hazugságok gyűjteménye hülye gyerekeknek. Mért utálják manapság annyira az öregembereket, mit gondoltok? Hát pont azért, mert ők emlékeznek. Emlékeznek és tudják, mi az igazság és mi a hazugság. Ezért igyekszik mindenki megszabadulni tőlük. Előbb fût-fát ígérgetnek nekik, aztán, ha lépre-mentek, (kezével csavaró mozdulatot tesz) kracs..., kitekerik a nyakukat.

Anni: Mért talán az öregek annyival okosabbak, mint a fiatalok? Ülnek egész nap a nyomorult tévéjük előtt és nyelik a sok baromságot. Hogy tudják bámulni folyton, az nekem magas. A szemközti panelban, pont a mi emeletünkön is lakik két öreglány. Mind a kettő rég nyugdíjas. Hát amikor felkelek, azok már a tévét nézik és amikor lefekszem, pedig éjjél előtt soha, azoknál még akkor is megy az a hülye masina. Ráadásul nem is színes, hanem az a siralmas fekete-fehér. Lassan már járni se tudnak a sok ücsörgéstől. Egyszer egy héten, ha mosnak, takarítani pedig soha. Nem érnek rá. Pont odalátok, ahol ül a

két vén tyúk és csak lesi, lesi a dobozt. És a legtöbb ilyen, városban, falun egyremegy.

Apa: Hát mit csináljanak? Nem jugózhat mindenki, hogy hozzákeresse a kenyérhez a vaját is. Miből lehet pénzt csinálni itt? Talán a becsületes munkából, mi? Azt nézik, ami ingyen van, vagy amiért amúgy is fizetnek...

Klári: Csak ne védje őket, Apuka. Maguk ismernek mindenkit, jól mondja Apuka, negyven-ötven éve. Vagyis, kellene, hogy ismerjenek. Aztán csak az nem csapja be magukat, aki nem akarja. De olyan meg nincs. Mindenki be akar csapni mindenkit, és ez a dolog lényege.

Apa:Na, látod. Erről van szó. Ezt mondom én is. Ha mindenki be akar csapni mindenkit, akkor nem mindegy, hogy kiből bízol? Ugy vannak vele, hogy az egyiknek sem hiszenek, meg a másiknak sem, de az egyiket már ismerik, hát inkább annak a pofája tetszik nekik, akit már akkor is néztek a tévében, amikor még fiatalok voltak. Ez egy lélektani dolog. És akárkit mutatnak is a képernyőn, akárkinek a fényképe van is az újságokban, vagy a plakátokon, az csak a látszat. A háttérben mások intézik a dolgokat. Azok, akik sosem mutatkoznak.

Klári: Ugyan már! Apukának romantikus, múlt századi elképzelései vannak. Különb is, az emberek olyanok, mint a birkák. Csak mennek az előttök menők után és bégetnek. Mindegy, ki megy elől, mindegy, merre megy, mennek utána. Nem látnak ígysem, úgysem mást, csak egymás hátulját és ennyi nekik elég is.

Apa: Na, megszólalt a nagyságos elvtársnő-úrasszony! Megszólalt a minisztériumi főokos! Hát elég baj, ha ti, pontosan ti, akik tanultatok, akik mindenben magatokénak követelitek az utolsó szót, így gondolkodtok az emberekről...

Klári:(közbevág) Nem, nem, én ezt elkeseredetten mondom, mert nap mint nap a két szememmel látom. Itt a jószándék, a becsületesség kevés. Az emberek, pontosan azért, mert nem látnak az orruknál tovább, teljesen érzéketlenek az igazság iránt.

Apa: Igazság! És honnan tudhatnánk, hogy mi az igazság? Talán tőletek?

Klári:/mintha nem hallotta volna az apját,folytatja./Ez az, amit az elmúlt években megtanultam. Nekem ma már az a leggyanúsabb, aki először kiált tolvajt és másokra mutogat. Az már tudja, hogy itt lopás történt, vagy gyilkosság vagy még rosszabb. S nehogy mikor mások is észreveszik, ráterelődjék a gyanú, maga kezdi a gyanút terelni. Ez a legjobb szakma: a gyanút terelni. Akit egyszer hírbe hoztak, hiába ártatlan. És aki rágalmaz, hiába vétkes. A kiosztott szerepek lemoshatatlanok.

Apa: Na látod, nagyokos. Hát erről beszélek én is! És ki osztja ki ezeket a szerepeket? Hát pontosan azok, akik sosem mutatják az arcukat. Akikről azt sem tudod, hogy léteznek egyáltalán. A Duna deltájában a szigetek emberi csontokból épültek. Áldozatok csontjaiból. Névtelesenül sodródnak a vízben a pokol kapujáig és ott fenn-

akadnak ezeken a furcsa csontszigeteken ma is. Eleinte vörösek a csontok, de az évszázadok során kifehérednek, akár csak a földben. Közöttük, rajtuk keresztül folyik minden víz, ami a tengerbe folyik. Mit gondoltok, miért az a neve, hogy Fekete tenger? Hát ezért. Mert a Pokol kapujából bugyog elő, miközben a lelkeket magábarántja és elnyeli a Sátán örvénye. Onnan már csak a gonoszok térnek vissza a Földre.

Klári:Micsoda zagyvaságokat beszél Apuka...

3. jelenet

Ugyanott. Klári, Anni, Edina, Apa, Erzsi, Sanyi

Sanyi érkezik. Megtestesedett, az arca nagyon barna, de nem a strandolók, hanem a szabadlevegőn dolgozók módján. Sportos megjelenésű és öltözékű, nagy csokor virágot és szépen becsomagolt italt hoz.

Erzsi:(a konyhából jön ki az ajtónyitásra, örömmel siet öccse elé.) Sanyikám! Most már mindenki itt van, jöhet a vacsora. Mit hoztál megint? Minek ez?

Sanyi:Hát ünneplünk, nem igaz? Az utolsó vacsora is ünnep.

(Megölelik, megcsókolják egymást.)

Erzsi:Na, azért ne túlozz. Tragédia még nem történt. Bezárrok, elegendem van. Nem a mai viszonyok közt kezdtem, mert akkor el sem kezdtem volna. Ma mindenhez pénz kell, sok pénz. Akkor is ha van valamid és azt meg akarod tartani, akkor is, ha nincs valamid és meg akarod venni. El-

adom a bérleti jogot, akkor remélhetőleg lesz annyim, hogy szerényen megéljek. Az embernek fel kell ismernie a pillanatot, amikor valamit abba kell hagyni. Amikor még egyáltalán abba lehet hagyni... Pont olyan ez is, mint a házasság...

Apa: De hamar kimondod azt a nemet. Más nô az igent mondja ki olyan szívesen, ahogy te a nemet. Ilyen asszonyt se láttam még. A férjeidet sorra kidobáltad, a becsületes munkahelyedet egyik napról a másikra otthagytad és átmentél üzletasszonyba. Most meg épp olyan váratlanul bezársz, fölmondasz, abbahagyod. Most, amikor mindenki igyekszik magának szerezni valamit, amikor lopnak, csálnak, rabolnak érte, te eladsz... Csak tudnám, mit akarsz a pénzeddel kezdeni?

Klári: Ugyan már, Apuka. Ezek ellenôrzés alatt zajló folyamatok. Ma már nem ott tart a közgazdaságtan, ahol a negyvenes években...

Apa: Neeem? És te nagyságos, közgazdászasszony nem hallottál még a mi derék szomszédainkról? Hát mit ér azoknak a pénzük? Mióta ez a nagy fölfordulás beindult, minden országban tönkre ment a pénz. Most rajtunk a sor. Ez a legnagyobb üzlet. Kilopják belôle az értéket és neked csak a papírja marad. Kitörölheted vele a seggedet...

Sanyi: (leült közben az asztalhoz, villámhárítóként.) Mi van, Edina, mit pislogsz? (Lekapja a füléről a hallgatót, magához öleli, összepusztítja a kislányt, aki tiltakozik, de tûri, látszik, szereti Sanyit.) Nem csodálom,

hogy füldugót tettél. Még az élettől is elmenne a kedved, ha meghallanád ezt a sok okosságot. Mi van? jársz még kosarazni, mi? És Dani? Mit csinál mostanában az a szélhámos? Bezzeg nem jött le már vagy két hónapja a pályára.(Annihoz fordul.) Nincs a fiadban kitartás, pedig milyen tehetséges a focihoz! Mintha saját magamat látnám. De a szorgalmát, azt az anyjától örökölte.

Anni: Mért, talán nem vagyok elég szorgalmas neked? Egy családfenntartóval beszélsz, kisfiam, jó? Ki jár közületek reggel hatra dolgozni? Sôt, ha én vagyok az ügyeletes, már ötkor ott kell lennem, hogy idejében kész legyek a begyújtással, takarítással. Én nem délután sétálok le a pályára, és főleg nem a hobbymmal keresem a kenyerem...

Sanyi: Hobby! Neked legyen mondva.

Erzsi: Még össze sem jött a család, már is kész egy újabb veszekedés. Visszatérve a vendéglôre,hát eddig sem volt egy sétakocsikázás, de legalább úgy, ahogy kiismerhetô volt a terep. Most viszont valóságos dzsungel van és én már öreg vagyok ahhoz, hogy bemerészkedjem a dzsungelbe. De ha nem merészkedem is be, akkor sem tudok kívül maradni, mert akkor meg a dzsungel jön be hozzám. Ezért szeretném, ha velem együtt élveznétek ezt a búcsúestét. Ha minden jól megy, holnap aláírjuk a szerződést, megkapom a pénzt és vége. Elfelejttem az üzletasszony-ságot.

Sanyi: És mit fogsz csinálni azután? Tényleg a kamatokból akarsz megélni? Vagy elmegy újból dolgozni? De ki vesz fel, a te korodba? Ma csak a tinédzserek kelendők.

Erzsi: Mindenek előtt kimegyek Dettikékhez németbe. Ha elfelejtettétek volna, szeptember elejére nagymama leszek. Nagyon megrázó számodra, Sanyikám, ha azt felelem a kérdésedre, hogy nagymama leszek?

Klári: Brrrr. Még hallani is rossz. Szinte perverzitás. Nem igaz, hogy ennek örülni tudsz!

Erzsi: Pedig örülök. Nagyonis örülök. Valósággal remegek az örömtől, ha erre gondolok.

Klári: Én mindenesetre letagadlak. Igaz, úgyis a nővérem vagy. Istenem, hát ekkora köztünk a korkülönbség. Te nagymama leszel, én meg férjhez megyek. Van ilyen. (Klári hangja megbicsaklik, noha titkolni igyekszik az izgatottságát. Mindenki felhorkan.)

Sanyi: Férjhez mégy, megint? Nem lesz ez egy kicsit sok?

Anni: Komolyan, Klári? Hát ezt még nem is mondtad...

Erzsi: És ki lesz az a szerencsés, aki elvesz?

Apa: Ha megbolondult... Valami üzletember, mi? Akinek kel-
lenek a jó kapcsolatok...

Klári: /sértődötten/ De Apuka... el sem tudja képzelni, hogy vannak még szent dolgok is...

Apa: Hát nem... igazán nem... vagy csak nehezen... De azok sem a minisztériumokban...

Klári:/felpattan, vörös, ki akar rohanni/: Engedj ki, Anni... Apukával már megint nem lehet bírni.. Mindig belémköt.

Sanyi:/a rádióban valami ritmusos, jó tánczene kezdődik.

Elkapja Klári karját és kivonszolja a pult előtti parkettra./ Ne sértődj meg... Inkább táncolj velem egyet! ...Gyere, gyere, na...

Táncolni kezdenek. Klári előbb vonakodik, de aztán ő is kedvet kap. Szétzilálják az étterem rendjét, miközben Sanyi megértően beszélget Klárral, de úgy, hogy a többiek ne hallják.

Sanyi: Egyetértetek, egyetértetek! Ti csak öregedjetek! Erzsikém, dajkáld az unokádat, Anni dajkálja azt az aprócska bébit, azt a duzzadó bicepszü Danikát! Mi pedig fiatalok maradunk, most kezdünk csak igazán élni. Beleértve persze Apukát is. Apuka expedíciót vezet a pokol kapujának feltárására, és szorgalmazza az ENSZ összefogását a kapu atombiztos befalazására. Mert tudvalevő, hogy abban a pillanatban minden jóra fordul: végetér a délszláv háború, megszűnik a kolerajárvány, az aids, a bubopestis, eltűnik az a sok kalasnyikov, skorpio, kattyusa, minden... Klárikám, Te férjhez mégy egy csupa-szív kosárlabdázóhoz, aki egyben milliomos és a közgazdasági tudományok doktora. Én pedig megnyitom a sportiskolámat, ahonnan lángeszű futballzsenik serege kerül majd ki... így lesz, meglátod!

Klári: Nem kosárlabdázó...

Sanyi: Hanem? Teniszbajnok?

Klári: Nyertél...

Sanyi: Ne túlozz, nôvérkém, pardon, hugicám, ne túlozz...

Klári: /szégyenlôsen is, büszkén is/ Hát nem bajnok, de jól játszik... És több, mint tíz évvel fiatalabb nálam...

Sanyi: Ne szédíts...

Klári: Komoly. Jövô hónapra van kitûzve az esküvônk... Téged meghívlak, de ezeket az irigy majmokat nem... Még Apukát sem.

Sanyi: Apukát azért hívd meg, akármit is mondott...

Klári: Nem... csak kiröhögne... Norbi sem hívja meg a szüleit.

Sanyi: Az az ô dolga... De mért röhögne ki... Elvégre felnőtt ember vagy...

Klári: Csak a külsôségeket nézi... Nem hinné el, milyen is valójában... Fülbevalót visel és fiatalabb-, Apuka ennyibôl már levonja a végleges következtetéseket. Amit nem lát, az nem számít...

Sanyi: /megütközve/ Fülbevalót visel? Nahát, kíváncsi vagyok rá. Kérlek, mutass be minket egymásnak még az esküvô előtt, ha lehet, jó? Megígéred? /Megcsókolja nôvére kezét, hízelegve./

Klári: /nem veszi észre Sanyi hangsúlyait, boldog/ Jó! Azt hiszem, ô is nagyon örül majd, ha megismer. Holnap felhívlak és megbeszéljük...

Erzsi: (a pultnál tálcára tette az aperitifeket, tálcával a kezében várja, hogy Sanyiék átengedjék. De Klári és

Sanyi egyre jobban belejön, mindaddig táncolnak, amíg a rádióból hallatszik a gyorsütemű zene.) Hé, örökifjak, elég a táncból. Lássunk most már a vacsorához. Itt vannak az aperitifek, tessék helyetfoglalni. Sanyi, Sanyi... elég már. Majd utána felteszünk néhány jó kazetát... Mindennek meg van az ideje... Bezárom az ajtót, hogy véletlenül se zavarjon senki bennünket. Kiírtam ugyan, hogy zártkörű rendezvény, de tele van a város analfabétákkal, nem árt az óvatosság. (Leteszi az asztalra a tálcát, a bejárathoz megy, kulccsal bezárja és a láncot is beakasztja.)

Sanyi: (az asztalhoz kíséri Klárit, gálánsan meghajol és kezét csókol neki.) Köszönöm szép hugocskám, igazán jól esett. Magácskának vérében van a ritmus. Nincs a családjában véletlenül valami titkos fekete-vér? Gyanakszom, nem csak a napozástól van ilyen jó színe. A mozgása afrikai ôsöket sejtet...

Klári: (már ô is feloldódott, elfelejtette az előbbi sértődését) A "hugocskám" különösen jól esett. Mindig ideges leszek, amikor Anni azt harsogja, hogy a nővérem így, meg a nővérem úgy...

Apa: Afrikai vér... mit ki nem talál ez az okos...

Sanyi: Én nem mondtam semmi rosszat. A te családotban is lappanghat az a bizonyos fekete ôs...

Apa: Éppen... Ha ezt a nagyapátok hallaná. Vedd tudomásul, hogy az én családom szintiszta székely familia. A falunkban pedig soha nem is járt másféle náció, hacsak

nem a medvékre gondoltál, akik bizony leballagtak te-
lente a havasokból...

Sanyi: Az se rossz, Apa... Nem is rossz ötlet... Barnák azok
is.

Erzsi:Sanyikám, ne fárassz! Koccintsuk végre! Igyunk arra,
hogy ismét együtt van a család, igyunk először mind-
annyiunk egészségére.

Anni: Húha, hogy elment az idő! Koccintsunk gyorsan, aztán
mi indulunk is. (Körbe koccintanak, felhajtják az i-
talt.)

Erzsi:Ugyan már, hova indulnátok? Hát még csak most kezdődik
a vacsora. Egyszer ehet Danika nélküled is, csak meg
tudja melegíteni magának az ételt, hiszen már lassan
nősül...

Sanyi: A Danika... Látod, az a fiú is... Ha már működne az
én sportiskolám, nem kéne folyton aggódnod miatta. Nem
kódorogna el, akármekkora volna is a csábítás. Az én
iskolámból a gyerekek nem akarnak hazamenni majd, ôk
maguk követelik, hogy továbbtartson a tanítás. Ott
mindenki azt fogja tanulni, amihez tehetsége van és
amivel el tudja képesíteni a világot. Csupa kis sztárt
nevelek, de olyanokat, akiknek nem bővli a hírnevük. A-
ki a fejeléshez tehetséges, azt abban képezem virtuózzá,
aki viszont cselezni tud, az abban lesz zseniális. Ami-
hez nincs érzékük, azt sosem kényszerítem rájuk. Ezért
olyan jó az én ificsapatom. És ugyanígy lesz a tan-
tárgyakkal is. Aki jó matematikus, annak nem kell majd

a történelemmel kínlódnia. Viszont aki a rajzban lángész, azt nem buktatják meg a számtantanárok. Mindenki a maga specialitásában kell, hogy a legjobbat teljesítse, és felérjen a csúcsra. Mert aki egy valamiben kiváló, az a többi területen is könnyedén teljesít. Az egyik siker magával hozza a másikat... Csupa sikeres gyerek kerül majd ki tőlünk...

Apa: Nem rossz. Szóval Te addig képezed, mondjuk, az egyiket matematikában, amíg kívülről nem fujja a Talpra magyart, és perfektül nem beszél spanyolul.

Sanyi:Igen, így is lehet mondani, mégha nevetségesen hangzik is. Ha hiszi Apuka, ha nem! Én ezt a fociban már kipróbáltam. Nem tudom mért van így, de így van. Aki egy valamiben zseni, az a többi dologban is átlagon felüli, de legalábbis átlagos. Anélkül, hogy külön gyakorolná azt, amihez kevesebb a tehetsége. Nem avval a tárggyal kell tehát kínozni a gyerekeket, amiben gyengék, hanem engedni kell, hogy abban tökéletesedjenek, amiben jók. Ennyi az egész. Én erre rájöttem, ebben biztos vagyok és ezt be is fogom bizonyítani.

Klári:Lehet, hogy a sportban ez így van, de hát az iskolához nem csak sportképességek kellenek...

Sanyi:(sértődötten) Be fogom bizonyítani... Akkor majd néztek...

Erzsi:(A konyha felől mozgás hallatszik, Erzsi odanéz, fel áll.) Na, akkor itt az ideje, hogy jöjjön a vacsora. Segítek behozni a levest. (Elindul a konyhaajtó felé. A

pulthoz sem ér, amikor egy magas, fekete álarcot viselő valaki a nyakánál fogva belökdösi az ajtón a szakácssapkás, kötényes, halálra rémült konyhafőnököt. Erzsi visszahököl és a két kezét az arcára tapasztja. Sikoltozni kezd.) Jézusom, Jézusom...

4.jelenet

Ugyanott. Anni, Apa, Edina, Erzsi, Klári, Sanyi, Szakács,

I. és II. Betörő

I.Betörő:(fekete, hangtompítos, hosszúcsövű pisztolyát a szakács bal homlokához fogja, jobb kezével tőlje előre a férfit. A pult előtt megállnak. Eltorzított hangon ordít.)

Shut up vagy lövök!

Erzsi: (Az asztal körül néma csend lesz, Erzsi az asztalig hátrál, kétségbeesetten kapaszkodik a felemelkedő Sanyi karjába. Sikoltozik.) Megállapodtunk, nem?... Mit akarnak még? Holnap átadom a kulcsokat... Egy vasam sincs már... (Zokogni kezd. A konyhaajtóban megjelenik egy második álarcos is.)

I.Betörő: Kuss! Vagy tejelnek, vagy lövünk! Száz rongy kell. Most.

Erzsi:Nincs... nincs... lőjenek agyon... akkor sincs...

(Zokog. Sanyi kilép az asztal mellől, a maga helyére lenyomja Erzsit. Erzsi belekapaszkodik, nem akarja engedni.) Ez az én balhém, ne keveredj bele... Sanyi... Ne, neee... Engem lőjenek le... enyém a vendéglő...

Sanyi:(fojtott hangon.) Engedj... nyugi...(Felteszi a két kezét, szembefordul a betörôvel.) Nyugi. Van megoldás. Tárgyaljunk. Jöjjön, nézzen meg, nincs nálam fegyver.

Erzsi:(fel akar állni.) Nem tudod, mirôl van szó, evvel hiába tárgyalasz...

Sanyi:(visszanyomja a helyére.) Nyugi. Tárgyalunk. Öreg, engedd el a séfet, gyere, nekem nyomd ide a stukkert. Hallod! Engedd el...

I.Betörô:(int a társának, az átveszi tôle a szakácsot. Sanyi felé lép. Kicsit bizonytalanul közelíti meg, rámordul.) Fordulj!

Sanyi:(mintha engedelmesen hátat fordítana a férfinak, aztán egyetlen lendülettel a másik oldalon visszafordul és úgy rúgja állon, hogy az hanyatt esik. Villámgyorsan kikapja a kezébôl a fegyvert, ráfogja a szakácsot tartó betörôre. Rálép a földönfekvô nyakára. Az feljajdul, mire még erôsebben rálép.) Csönd! Te meg engedd el a fickót és ülj le! (A II.Betörô vonakodva mozdul csak és mintha hátra akarna szólni a konyha felé valakinek.) Kuss! Hányan vagytok? (A fickó nem felel.) Nem érted? Hányan vagytok? Lövök, te barom! (A földön fekvô I. Betörô szólni próbál. Sanyi még erôsebben nyomja a nyakára a talpát. Az felnyög.) Mi van? Nem tudsz beszélni? Mi? Hányan vagytok? (A fickó hallgat. A földönfekvô mocorog, nyög.) Kuss! Kuss, ha mondom! Te meg pofázz, mert kinyírlak! Há? Miiiii?

II.Betörô:(dadogva, makogva) Nyisztrilájtye...

Sanyi:(észreveszi, hogy huga milyen zavarodottan fixálja a földön fekvő álarcost.) Anni! Gyere ide! Gyere már...

Anni:(feláll, Sanyi mellé lép, de mint akit szuggerálnak, nem tudja levenni a szemét a földönfekvő alakról. Edina is elképedve nézi a férfit.)

Sanyi: Mozogj már!...Vedd ki az övéből a gázt és motozd meg, nincs-e nála mégegy stukker? Szövegelj, Öreg, hányan vagytok? Anni, mozogj már! (Az I.Betörő kínlódva fészkelődik, amikor Sanyi felengedi kicsit a torkáról a cipőjét, odanyúl. Morog, de nem válaszol. Sanyi ismét megnyomja a torkát. Felnyög.) Beszélj, vagy kipaszírozlak!

Anni:(lehajol a betörőhöz, kiveszi az övéből a gázsprayt, benyúl a zsebébe, kihúz egy zsebkendőt és velőtrázóan felsikolt) Danika! (Zokogni kezd, a kezében lévő gyűrött, vöröskockás zsebkendőre mered, azt mutatja mindenkinek.)

Edina:(előrehajolva nézi a földönfekvőt, most hisztérikusan felvisit.) A Dani zsebkendője...Anyukám, anyukáááám...

Sanyi:(a férfi nyakáról a vállára helyezi a lábát, de a pisztolyt továbbra is az asztal mellett ülőre szegezi.) Miii van, mit ordítotok... Csönd legyen...Csönd...

Anni:(hirtelen mozdulattal lehajol és úgy tépi le a sapkaszerű, kötött fekete álarcot a férfi fejéről, hogy az hangosan visszakoppan a padlóra. Általános feljajdulás, sikoltozás kezdődik.) Te? Teee? Jaj, Istenem, jaj, Istenem... Danika... (leborul az asztalra, zokog.)

Edina: Anyukááám... Anyukááám...

Sanyi: (zavarodott, de nem vesztí el a lélekjelenlétét.)

Danit kérdezi.) Hányan vagytok? Van még fegyver?

I. Betörő=Dani: Nincs. Hárman...

Sanyi: (leveszi a lábát a fiúról.) Apuka, jöjjön ide... (Apa felemelkedik, Sanyihoz lép. Sanyi Danihoz.) Hol a harmadik?

Dani: (kerekfejű, gyerekképű tizenhatéves. Felül, a nyakát tagogatja. A haja égnek áll.) Vaccsol...

Sanyi: Mit csinál?

Dani: (kedvetlenül) Vaccsol.

Sanyi: Fegyvere van?

Dani: Gáz.

Sanyi: Mikor jön be?

Dani: Nem jön be. Kopog.

Sanyi: Az is orosz?

Dani: Ez se. Ukrán. Az meg odakinti magyar.

Sanyi: Mit akartok?

Dani: Semmit.

Sanyi: Na ne... Ezért jöttetek?

Dani: (hallgat)

Sanyi: (dühös, elkapja a nyakát.) Kérdeztelek!

Dani: (hallgat)

Sanyi: (rázni kezdi. Egyre dühödtebben, egyre jobban rázza.) Apuka, vegye át a stukkert... És szögezze ki a szomszédot! Beszélsz, te taknyos, vagy megfojtsalak? (Két kézzel rázza a fiút.)

Anni:(zokogva figyel a jelenetet.) Sanyi...

Sanyi:Beszélsz végre, miii? (Abbahagyja a fiú rázását, visszaveszi a pisztolyt az Apától, továbbra is az ukránra szegezve tartja, miközben leül egy asztalhoz. A konyhaajtón füst gomolyog be.)

Szakács: (riadtan) Jöjjön ki velem valaki a konyhára... Odaég a hús!

Edina:Én tudtam, hogy van pisztolya... A tetőn lelőtt egy verebet. És senki sem hallotta meg... Azt mondta, ha beköpöm, engem is lelő...

Dani: Kuss, te barom!

Erzsi:(Sanyihoz) Odaég a hús, le kéne zárni a gázt...

Sanyi: Apuka, menjen ki vele! Zárjátok be a konyhai kijáratot. Lehetőleg lakatra! (Az Apa és a Szakács kimennek.)

Anni (hangosan felzokog): Danika! Mit keresel itt? Hogy kerültéééél ide...Épp most akartunk hazaindulni...

Sanyi:(közben feszülten figyel a konyhaajtót.) Nyugodj meg Anni! Majd én beszélek vele. Az ukránod egy szót se ért magyarul?

Dani: Valamit ért.

Sanyi:Hol szedted össze? Mit akartatok Erzsitől?

Dani:(hallgat)

Erzsi: Nem először jönnek. Két hónapja zsarolnak... (Sírva fakad.) Összetörték a tányérokat, elkergették a vendégeimet és pénzt követeltek. Védelmi díjat, így mondják. Ezért akarom eladni nekik ezt a rohadt cseholt... hiszen arra megy ki az egész, hogy megkaparint-

sák...

Sanyi: A Dani akarja megvenni a vendéglôdet?

Erzsi: Ugyan, dehogyan a Dani. Azt se tudtam, hogy köztük van.

Sanyi: Hát akkor ki? Ki küldött ide téged, jómadár? (Fel akarja emelni a fiú konokul lehajtott fejét, de az nem engedi, vadul elkapja. Hallgat.)

Erzsi: Nem mindegy? Én se tudom... Valami kft. Egy ügyvéddel tárgyaltam. A megbízottjukkal... A tulajok sosem mutatkoznak.

Sanyi: És a pénzt? Hogy fogod megkapni?

Erzsi: Letétben van az ügyvédnél... Ők állítólag már fel sem vehetik. Csak én.

Sanyi: És akkor mit keresnek itt ezek a díszpéldányok? Minek jöttek, ha már minden rendben?

Erzsi: (elbizonytalanodva.) Nem tudom...

Sanyi: (Danihoz fordul.) Késésben vagy Öcsi, tudsz róla? Vagy túl korán jöttél? Nem tudod, hogy még a dohány nincs Erzsi nénédnél?

Dani: Nem mondták, hogy Erzsi...

Sanyi: És te? Nem ismerted meg ezt a kocsmát? Nem ebédeltél, nem vacsoráztál itt eleget taknyos korod óta?

Dani: (lehajtja a fejét.) Mit tudsz te... Az nem úgy megy...

Sanyi: Mi nem úgy megy? Mit nem tudok? Azt, hogy mekkora segg vagy, Öcsikém, mekkora szemét? Mindig Te jársz ide, vagy most jöttél először?

Dani hallgat. Erzsi sem tud a kérdésre válaszolni. Sanyi tanácstalanul nézi a két feketeruhást.

Sanyi: Legjobb lesz, ha kihívjuk a zsarukat. Majd nekik mesélsz... (Dani, az ukrán, Anni egyszerre mozdul meg. Sanyi továbbra is az ukránra szögezi a fegyvert.) Nem tetszik az ötlet? Hát mi a bűdös francot csináljunk veletek? Fegyveres rablás történt, vagyis, hogy majdnem fegyveres rablás történt... ez a zsaruk témája, nem a mienk.

Erzsi: Tényleg nem tehetünk mást... (Megindul a telefon felé.)

Anni: Dehát...nem történt semmi...

Dani: (sandán anyjára, majd nagybátyjára néz, elmosolyodik.)
Nem is. Csak vicc volt az egész.

Sanyi: Kuss, Öcsi, kuss, amíg fel nem rúglak megint. Te pedig, Anni, jobb tennéd, ha Edinával együtt hazamennél.

Anni: Képes lennél elvitetni Danikát?

Sanyi: Komolyan kérded? Komolyan?

Anni: Képes lennél?

Sanyi: Ha ő képes volt fegyverrel handabandázni a családja előtt... És ha szét nem rúgom, ha ő lukaszt ki engem, akkor is ezt kérdenéd?

Anni: (ráborul az asztalra, zokog. Edina is sírva fakad, anyjához símul.)

Apa: Hát ilyen nincs... ilyen nincs... Ez a kölyök egy jókora pofont érdemelne...

Sanyi: Hát képeld föl, Apa! Ha ezzel a dolog el van intézve, akkor képeld föl. Csak azt tudnám, hogy mért fixirozom

én azt az ukránt evvel a rossebbel? Ő kap egy kecsketúrót, Danika egy pofont, és mehetnek haza lefeküdni. Aztán máskor ne csináljatok ilyet, gyerekek! (Farzsebébe teszi a fegyvert.) Na, takarodó! Pucoljatok innét!

Dani:(ránéz, hogy komolyan beszél-e? Az ukrán is fölemelkedik a helyéről.) Jó, de add vissza a pisztolyomat!

Sanyi:(fékezhetetlenül nevetni kezd.) A pisztolyodat! Ez nagyon jó... És a fejedre a harisnyát is? És akkor ez csak a főpróba volt, kimentek szépen és bejöttek újra... egész addig, amíg csak nem sikerül a dolog... amíg Erzsi nénéd ki nem rakja a száz rongyot, vagy valamelyikünk ki nincsen lukasztva...

Dani: Add vissza a stukkert és többet nem jövünk...

Sanyi: Nem adom...Azt az egyet nem adom. Ezután már nekem is szükségem lesz rá. (Ráfogja a pisztolyt Danira. Anni fölsikolt, a többiek felmorajlanak. Az ukrán abban a pillanatban, amikor érzi, hogy nem őt célozza a pisztoly, kivesz valamit a zsebéből, és földhözvágja. Az éttermet elborítja a füst, mindenki fuldokolva köhögni kezd, majd elcsendesül a szín, a szereplők a gáztól elvesztik az eszméletüket. Az ukrán az első pillanatban odaugrik Sanyihoz, kiveszi a kezéből a pisztolyt, majd nyakon ragadja a prűszkölő, már-már alélt Danit, és vonszolni kezdi a kijárat felé. Kinyitja a láncot, az ajtót, kinyomul. Vörös a visszafojtott lélegzettől. A feltáruuló ajtóban a friss levegőből végre nagyot szív. Többször hátbavágja Danit, aki a friss levegőn kicsit

magához tér. Az ukrán elvonszolja. Kisvártatva autó berreg fel, indul, csikorogva kanyarodik, elrobog.)

5. jelenet

1. Variáns /könnygázzal/

Ugyanott. Anni, Apa, Edina, Erzsi, Klári, Sanyi, Szakács

Klári:(A füst nagyjából eloszlott. Körben az asztalokon, a földön a család többi tagja még eszméletlen. Klári kezd magához térni.) Mi történt itt?... (Köhög) Uristen, milyen rosszul vagyok. Orvos kellene... (A mellette fekvő Edinát kezdi ébresztteni.) Edina... Mi van veled? Edina...(gyöngéden pofozgatja) Edina... Nem mozdul. Istennem, lehet, hogy meghalt? Erzsi, Erzsikém... (Nővérét is hiába rázza, nem mozdul. Klári sírni kezd.) Jaj, Istenem, mi lesz velünk...Ki gondolta volna, hogy ez megtörténhet...(leborul az asztalra, görcsösen zokog.)

Sanyi:(a fejét tapogatva mocorog, köhög, a szemét törli.) Mi az? Mégis ôk voltak az erôsebbek? Hova lettek? Aha, nyitva az ajtó... ezek lefújtak minket, aztán megléptek.. Uristen, úgy fekszünk itt, mint a hullák... Klári! Te sírsz ott? Ne sírj, kisanyám, ezt megúsztuk... Hú, a fejem..., és a gyomrom...Hányni kéne... Ki kéne háyni ezt az egészet...Hagyd abba, Klárikám, nagyon kérlek. Nincs semmi baj... Eltűntek a jómadarak. A pisztolyt is magukkal vitték, úgy látszik. Valami gázipatronnal elringattak minket...Még jó, hogy le nem lôt-

tek. Nem tudtam eléggé figyelni arra a sunyi ruszkira. Szerencs, hogy csak könnygázzal kínált meg minket. Használhatott volna egy kis mustárgázt is a Nagy Szovjetunió raktárkészletéből... Hé, kislányok ébresztô! Apa! Apa, hogy vagy? (Senki sem mozdul.) Hozok egy kis innivalót, attól talán magukhoz térnek (Felkászálódik, de olyan, mintha részeg lenne, nehezen jut el a söröspulthoz.)

Szakács:(felül, a fejét vakarja.) Ide többet én be nem teszem a lábam... Egy segg voltam, hogy ezt a mai estét is elvállaltam. Minden odaégett, mi meg lekozmáltunk alaposan.

Sanyi:(a pultról.) Gyere, igyál valamit, pajtás. Ránkfér, ekkora ijedtség után...

Szakács:(nagy nehezen feláll, eltámolyog a pulthoz, felhajtja a pálinkát, amit Sanyi töltött neki, megrázza fejét.) Brrr! még ez sem esett jól. Na, Fônök, én most lelépek. Engem ebben a csehóban többé nem látnak.

Sanyi: (tálcan vizet, pálinkát hoz, leteszi az asztalra. Lassacskán mindenki megmozdul, felébred.) Ne gondold, hogy máshol másként lesz. Hé, gyerekek, feltámadni! Itt az Utolsó ítélet! Maga Gábor arkangyal hoz nektek egy feles kisüstit.

Klári:(belekóstol a pálinkába, nem issza meg. Panaszkodva.) Sanyikám, azonnal haza akarok menni. El akarom felejtetni ezt az estét...

Sanyi: (a kijáráshoz megy, kinéz, aztán becsukja és kulcsra zárja az ajtót.) Hívjak neked egy taxit? De ha nem rohansz annyira, én is hazavihetlek. Talán nem kéne ilyenkor este taxiznod. Egy nap kétszer nem úszod meg.

Klári:Nekem valami orvos kéne. Olyan rosszul érzem magam. Hányingerem van és szédülök...

Sanyi:Teljesen normális tünetek, így írják le a nagykönyvben. Könnygáz. Az egészséghez hozzátartozik.

Klári:Micsoda szemétség! Hogy mik történnek? Ez az Anni! Nahát. A Danika... De az Erzsi is... Felelőtlenség volt ilyen körülmények közt idecsôdlteni minket...

Sanyi:Nem akart rosszat... Azt hitte, rendben van a dolog... Búúúh, hogy fáj a fejem. Fel kellene ébresztteni a többieket, aztán jobb volna gyorsan elhagyni a terepet... Erzsi...Ébresztô! Vége a filmnek...

Edina: (zokogva ébred) Anyu, anyuuuukám...Anyuuuukám...

Anni:(a fejét fogja, a szemét törölgeti.) Mi van? Ne sírj... Uristen... Mi történt velünk?

Erzsi:(felriad, feltápáskodik, körülnéz.) Elmentek? Olyanok vagyunk, mint hajnalban az ébredezô kocsmatöltelékek. Még a gyomrom is olyan, mintha másnapos lennék.

Anni: Olyan az egész, mintha csak álom lett volna. Valami rossz álom.

Edina:Anyuuukááááám!

Klári:(magához ölelei.) Hagyd abba kislányom, nincs semmi baj. Minden rendben van. Csak tréfa volt az egész.

Edina:Tréfa? Dani is tréfa? Meg a pisztolya is... nem akarok hazamenni...(sír) Biztos kinyír, mert beköptem.

Apa:(felül, a fejét csóválja) Mintha légnyomást kaptam volna...Az ember nem lát, nem hall rendesen, a szájaíze keserű, hánynia kell és szédül... Még szerencse, hogy a végtagjaim mozognak. Ugy látszik megint kitört a háború... Hogy kerültek ide, gyerekek?

Sanyi: Ahogy te. Képzeld, vacsorázni jöttünk.

Apa:(izgatottan, szinte kiabálva.) Ide? A lágerbe? Ez a Jasi, ez a legveszélyesebb telep. Itt vannak az oroszok, a románok, a németek is. Hetek óta tart ez a rohadt meleg. Az ember alig kap levegőt. A járvány kikelt a Duna deltában, és szakadt gatyában, ingben betámolygott a táborunkba. Az örök egész úton verték, mert tudták, hogy valahonnan szökött. Lópofájú szerb volt, vagy bosnyák. Ki tudja megkülönböztetni őket? Azóta mindannyian véreset szarunk. Szarunk, ugyan már... Folyik belőlünk a bűzös, véres lé. Vannak, akik le se szállnak a hordókról... ott kuporognak és rángatja őket a görcs, míg aztán kampec. Belebukfenceznek a szaroshordóba, buborékolnak egy-kettőt, aztán nesze neked, hősi halál... Hahaha... Én... én vagyok az a barom, aki még ezt is túléli. (Kétségbeesetten.) De arra nem gondoltam, hogy ti is idejöttök... Mars innen... Hát nem látjátok, mi van itt? Takarodjatok... Ki innen, de azonnal... Én nem tudlak megvédeni titeket! Senkit nem tudok megvédeni... (hisztérikusan, görcsösen kiabál).

Sanyi:(a testvérek dermedten néznek egymásra. Sanyi fölsegíti apját, int a többieknek is.) Jól van, Apuka. Igaza van. Menjünk innen! De mindnyájan. Maga is velünk jön. .... Gyertek. Szedjétek össze magatokat...

Erzsi:(körülnéz) Ilyen hirtelen? El kéne pakolnom...

Sanyi:(Apját kíséri a kijárat felé, a többiek némán szedelőzködnek és utánuk sietnek. Csak Edina nyafog fojtott hangon Anninak. Sanyi hátraszól Erzsinek.) Zárd le a villanyórát, a gázórát, a vekkerórát és siess...(Erzsi viasszaszalad a konyhába, kattognak a kapcsolók, sötét lesz.)

Apa: Minden járvány ott kel ki és a küldöttei általában gólyalábú, beesett arcú, borotvátalan emberek... A nadrágjuk vizes, bűzös, a lábuk reszket, vánszorogni is alig tudnak, mégis eljutnak mindenhová. Ha ilyen emberrel találkoztok messzire elkerüljétek...Még ha az apátok lenne is az illető. Hogy jutott eszetekbe, hogy bejöjjetek a lágerba? O, gyerekeim... milyen ostobák is vagytok.

Sanyi: Már megyünk is innen. (Erzsi visszabotorkál hozzájuk. Kinyitja az ajót.) Ne féljen, Apuka. Beülünk az autóba és elrobogunk messzire innen...

Apa: (karjával handabandázva.) Ki innen! Alo mars! Én nem tudlak megvédeni benneteket. Senki nem tud megvédeni benneteket...(Kitódulnak az ajtón az éjszakába.)

6. jelenet

2. variáns /kéjgázzal/

Ugyanott. Klári, Anni, Edina, Apa, Erzsi, Sanyi, Szakács

Klári:/felébred, mosolyog/ Jé, itt mindenki alszik. Én is

aludtam, és álmodtam is. Még hozzá miket... Uristen, ha

valaki belelátna az álmainkba...De azért ezt elmondom

Norbinak... Elvégre ő volt olyan szemtelen álmomban...

Miközben aludtam, hátulról... nahát...Jellemző rá...

Sanyi:Nôvérkém, te már felébredtél?... De furcsa... Nézd!

Ugy fekszik itt mindenki szanaszét, mint egy csata-

téren. De én azért egész kellemeseket álmodtam. Valami

széles víz mellett sétáltam... Igen, azt hiszem, a

tenger mellett. Az ég és a víz egyformán opálzöld volt

és valahol egy vonat sipolt. Biztos voltam benne, hogy

ez az a vonat, amivel el kellene utaznom, de sehol sem

láttam a vasútállomást. Menetközben hogy szállhatok fel

rá? - ezen gondokodtam, de rájöttem, hogy valójában a

síneket sem látom. Szívesen maradtam volna is a parton,

de ugyanakkor tudtam, hogy el kell, muszáj elutaznom.

...Ne neved ki, de valahogy az volt az érzésem, ha nem

érem el azt a vonatot és ott maradok, az tulajdonképpen

azt jelenti, hogy nem vagyok, hogy már nem is vagyok.

Ez így elmesélve talán nem is olyan vidám dolog, de ál-

álmomban nyugodt voltam és jól éreztem magam. Nem fur-

csa?... De mi történt a többiekkel? Mért alszik itt

mindenki? Hé, lányok!! Anni, Edina, Erzsi, ébresztô!

Hozok valami innivalót, egész kiszáradt a szám...Neked

ne hozzák?

Klári: Hozz valami erőset! Még mindig olyan különösen érzem magam. Szinte sajnálom, hogy már felébredtem. Csak azt nem tudom, hogy mért is aludtunk el... Nem emlékszel, mi történt?

Sanyi:(az asztalra teszi a tálcát, felhajtja az italt, a másikat Klárinak nyújtja.) Erzsi! Erzsikém... Nézd, milyen sápadt. Szinte ájultan alszik. Milyen hideg lett hirtelen...talán, mert nyitva naradt az ajtó...(Odamegy becsukja) Különös, hogy a szakács is idebent van.Közben mintha valami rettenetesen odaégett volna. Nem érzed ezt a szagot? (Odamegy a konyhaajtóhoz. Ahogy kinyitja, égett szag, füst gomolyog elő.) Uristen...(bemegy, hallatszik, hogy ablakot nyit, köhögve jön ki.) Na, a vacsorának annyi...Persze, ha itt alszik a szakács is... Hogy történhetett ilyesmi velünk? Lehet, hogy valaki tréfából altatóport hintett ránk, vagy étert fújt közénk. Még jó, hogy meg nem operáltak egyszerre mind...Erzsi! Erzsi!...Ébresztő...Elvégre a te vendégeid vagyunk. Vacsora helyett rögtön lefektettél minket, ez mégsem illik.

Erzsi:(felébred, mosolyog, körülnéz, ahol most szinte egyszerre megelevenedik mindenki, ásítognak, a szemüket törlik, csodálkozva néznek egymásra.) Hány óra van, hogy mindannyian így elaludtunk? Nahát, még hét sincs. Hihetetlen. Nem emlékszem a napra, amikor én éjfél előtt elaludtam volna. És mennyit álmodtam. Pedig nem

lehetett hosszú az egész. Apuka még most is úgy alszik, mint egy csecsemő. Edina is. Szép kis vacsora-illatokat érzek. Mi ég odakint?

Sanyi: Már semmi. Már minden elégett. Kinyitottam az ablakokat, hogy legalább kiszellőzzön.

Erzsi: Milyen furcsa! A séf is itt alszik. Akkor történetett valami, amikor bejött, hogy kész a vacsora. Talán valami varázslat szállt ránk. Másra gondolni sem tudok.

Apa: De kényelmetlen ez a pad. Mintha valamire vártunk volna, talán valami járműre és mert nem jött, elaludtunk, akár egy vasúti váróteremben. Csak azt nem tudom, hogy amíg aludtunk, elment-e az a járgány?

Sanyi: Milyen érdekes, én is valami effélét álmodtam.

Anni:/hirtelen felébred, riadtan körülnéz/ Danika! Hová lett az a fiú? /Felugrik, keresi, mindenhová benéz./ Lehet, csak álmodtam, hogy itt volt? Mindenáron menni akart, én meg vissza akartam tartani, hogy késő van már, menjünk együtt haza...Aztán egyszercsak nem találtam... És tényleg, most sincs itt...Mennem kell sürgősen haza.- ...Edina, ébredj, ébredj, hallod! Megyünk!

Erzsi: Ne siessetek annyira. Ha már itt teljesen tönkre is ment a vacsora, menjünk el együtt egy másik vendéglőbe. Legyetek a vendégeim, ahogy eredetileg is terveztük. Akárhogy is történt, ez a mai este akkor is az én búcsúvacsorám...

Apa: Akárhogy is történt...de hogy is történt?...

Szakács:(feltápáskodik, megdörzsöli a szemét, a konyha felé szagol, aztán leoldja a kötényt és egy székre dobja.)

Na, én már itt se vagyok. Többet be nem teszem a lábam ebbe a csehóba... Viszlát, főnökasszony...

Erzsi: (szomorkásan) Viszlát. Még kezet se adott... Öt éve nálam dolgozik, hát nem ilyen búcsú illetett volna. Ugy látszik, tényleg az ördög szállta meg ezt a kocsmát... Ha egyszer elkezdődik...

Apa: Csak ne emlegesd az ördögöt...Kislányom, egyébként engem inkább vigyél haza. Sôt, gyertek el hozzám valamennyien. Egy kis kenyér, szalonna, paprika, hagyma, paradicsom most is akad, ahogy a régi idôkben. Mi lenne, ha megtisztelnétek öreg apátokat?

Klári: Jó, menjünk...

Erzsi: Bezárok és indulunk.

Sanyi. Segítek.

Anni: Én sajnos, nem tudok veletek tartani, mert ha hazajön Danika, nem akarom, hogy csak az üres lakást találja... Azért kezdenek aztán csavarogni, mert nincs, aki várja ôket odahaza.

Edina: Anyu, hadd menjek nagyapához... Sanyi a végén majd hazavisz.

Sanyi: Vagy nálunk alszol. Sanyika mindig örül neked...

Edina: Jaj, de jó... Anyuuu, úgy megengeded?

Anni: És én? Én egyedül menjek haza?

Edina: Nem leszel soká egyedül. Reggel jön haza Zoli. Eresszel!

Anni:Igaz, lehet, hogy már az a kölyök is befutott. Nem bánom, menjetek. Csak engem tegyetek le a házunk előtt, mert az én tragacsom most éppen külkereskedik.

Sanyi:Még mindig jobb, mintha bankot rabolna... vagy vendéglôt...

Erzsi:Sanyi! Inkább hozd ide a kocsidat, hogy ne kelljen sokat bóklászni ebben a sötétben. Induljunk, Apuka. Milyen furcsa is ez az este! Szerencse, hogy még nem ért véget.

VÉGE

